

Mint fák a szélben

Kamarás Klára
összegyűjtött versei

Kamarás Klára

Mint fák a szélben

Kamarás Klára

Mint fák a szélben

HETED HÉTHATÁR

Pécs, 2010.

Kamarás Klára

Mint fák a szélben
2010-ben összegyűjtött versek

A kötetben szereplő képek a szerző alkotásai

A könyvborító Cser Valér munkája

© Kamarás Klára

ISBN 978-963-88300-4-3

*Verseimet szeretettel és köszönettel ajánlom
férjemnek, Tibornak, aki lehetővé tette
számomra az alkotómunkát*

Előszó

Hogyan lehet több korosztályhoz szólni? Egyaránt megérinteni a gondolattal a tizenévest és a nyolcvanast? Kamarás Klára tudja a módját: őszintén és sokszínűen. Játékosság, humor, természetszeretet, életöröm és elmúlásérzés – ezek mind itt vannak ebben a gyűjteményes verseskötetben, a *Mint fák a szélben* című könyvben.

„Magamnak vagyok hűséges barátom” – írja *Már nem tudom...* című versében. Ez az önmagához hűség minden verséből kihallik – szóljon bármiről is. Az 1932 óta eltelt idő, a közel nyolc évtized sok változást hozott – sok mindent megélt a szerző, és nagyokat fordult a világ is, mely körülvette. Mégis meg tudott maradni annak, akinek született: nemcsak örül a létezésnek, életigenlését továbbadja, mint a *Dalolj rigó!* című versében. A ritmikuság olyan mértékű költeményeiben, hogy a rigóval együtt énekelne a verset olvasó, jobb híján fennhangon újraolvas; a szavakkal láttatás miatt pedig ecsetet fogna a kezébe, hogy megjelenítse mindazt, amiről az adott versben szó van. És legfontosabb a bölcsessége... ez teszi igazán kortalanná a költőt – versei mindenkor, mindenkire szólóak...

Kamarás Klára Pécsett született. A Pedagógiai Főiskolán megszerzett matematika-fizika-rajz szakos tanári oklevéllel a kezében került Baranyából Zalába, Letenyére.

2004-ben némiképp visszatért, jó nagy kört leírva: a Kaskótvő István által Kanadában kiadott és szerkesztett internetes szépirodalmi folyóirat, a Kaláka hozta össze a Pécsett szerkesztett kulturális magazinnal, a Hetedhéthatárral. Azóta töretlen a

kapcsolat Letenye és Pécs, Kamarás Klára és a Hetedhéthatár között – a nyomtatott újságban és a lap netes változatában láthatók-olvashatók művei.

Kamarás Klára így vall alkotói múltjáról: „Első elemista koromban, a karácsonyi szünetben írtam egy rajzom alá első kétsoros versikémet, valószínűleg a képeskönyvek hatására. Később a nagyanyámtól hallott meséket idéztem vissza versben. A költészet szeretete és az írás, festés végigkísérte életemet, de a vidéki elzártságból nem találtam utat az érvényesüléshez. Évekig, mint annyian, csak fióknak írtam, a nyilvános publikálás legcsekélyebb lehetősége nélkül. Az internet nyitotta meg számomra a lehetőséget, hogy bemutassam festői-írói-költői alkotásaimat. A Barátok irodalmi levelező listán kezdtem, majd Kaskötő István biztatása adta meg azt az önbizalmat, amire szükségem volt a publikációhoz. A Kaláka internetes folyóirat egyik szerkesztője lettem. Az Irodalmi Rádió és a Fulleextra tagja vagyok. Alkotásaim nyomtatott formában a Hetedhéthatár magazinban olvashatók.”

Eddig megjelent kötetei: Arcok a múltból 2006. (próza), Ólomból szőni pilleszárnyat 2006. (versek), Álmodok útján 2008. (versek, próza), Anica 2009. (próza), Pepita füzetek 2010 (próza).

Első gyűjteményes verseskötetét szeretettel ajánlom az olvasók figyelmébe!

Pécs, 2010. október 15.

K. Kamarás Klára

Monitor előtt

MENEKÜLÉS

Számítógép előtt ülök.
Élet helyett, élet elől...
élet elől, halál elől,
betűk közé, szavak mögé
menekülök.

NE KÉRDEZZ SOHA...

Ne kérdezd a nevem,
ne ismerj meg soha,
ne lehess mostoha
hozzám: azt szeretném!

Csak egy a tömegből,
annyi legyek, több se.
Menj el hát örökre:
ma még én se bánom.

Ne kérdezd a nevem,
mert ha megismernél,
és mégsem szeretnél,
nagyon, nagyon fájna.

INTERNETEN

– Neved?

Ugyan, ne kérdezd!

Ma ez, de holnap az.

Mi tegnapelőtt jó volt,
ma már nem is igaz...

– Lakásod?

Itt-ott. Talán egy híd alatt,
avagy felhők fölé visz
egy kósza gondolat.

– Nemed?

Sok nemet mondtam.

Lehet, hogy balga voltam?

Voltam szerelmes lányka,
feleség és anya,
de hogy nő lennék? Annak
már itt az alkonya.

– Mondd mit csináltál?

Ezt-azt, végül is nem tudom.

Épp csak szerettem volna
itt hagyni lábnyomom,
hát sok mindenbe fogtam.
Széthullt, mert nem volt súlya,
nem tudtam jelet rakni,
e szétmálló homokba.

Mért bánnám? Más is így járt,
kit nem kegyelt szerencse.

Sorsom az ember sorsa:

se pokolba, se mennybe
nem vethet érte senki,
ha jön a végső óra,
amikor el kell menni.

MONITOR ELŐTT

A mágnes néha én vagyok,
máskor meg engem vonzanak
az izzó cyber téren át
kimondhatatlan vágyak és
kimondott, messzi jajszavak.

Vibráló fény az éjszakában,
keresem tükörképem, társam...

– *Keresed tükörképed, társad.*

Keresem önmagam...

– *Keresed önmagad.*

vagy azt, ki oly otthontalan,
akárcsak te...

– *Akárcsak én.*

és nincs más a Föld kerekén,
csak ez a fényes éjszaka,
mert azt hiszem...

– *Mert azt hiszed...*

hogy nem veszítlek el soha,

– *hogy nem veszíthetsz el soha.*

Ha megigéz a monitor,
az ember olyan ostoba!

PARTRA VETVE

Ezer véletlen összecsengett,
hogy éppen Te és éppen Én...
Hány kavics fekszik együtt,
mégis árván, a tenger fenekén?
És melyiket sodorja ki egy hullám
eléd, a partra,
s ha arra jársz, a napfény csalfa fénye
épp akkor megcsillan-e rajta?

Tengernyi víz és homoktenger
és kavicstenger...
Jaj, miért tűnik el az ember
ebben a szédítő tömegben
árván, magányosan és megtaláltnak
és újra, mindig újra elveszvetten...

EGY SZÜRKE VERS

Szemed helyett nézem a monitort.
Kezed helyett a billentyűkhöz érek.
Hol a sok sziporkázó gondolat?
Nincs üzenet.
Kikapcsolom a gépet.

Ez a reggel is olyan, mint a többi.
Kinézek, hátha kisütött a nap.
Benn szürke falak, kinn a szürke ég,
szürke közel és szürke messzeség...
Szürke szivárvány, szürke táj fölött?
Hát nincs remény, a tavasz megszökött?
Csak hiány van, mely egyre jobban éget,
s én bámulom e tenger szürkéséget.

HOL VAGY JÚLIA?

Jól esett? Jól.

És mondd, miért ne?

Még egyszer felvenni a lantot,
eljátszani a félénk trubadúrt
ezen az őrült cyber színpadon...

Vagy Rómeót...

De hol van... Júlia?

Üres az erkély...

Vagy függöny takarja?

Figyelj, a nézőtéren: ott közében...

Lehet, hogy most ő itt a rendező?

Na, nem.

A sűgőlyukban űl szerényen,
s két felvonás közt zoknit kötöget.

JUDIT ÉJSZAKÁJA

– Nyisd ki az ajtót!
Kulcs kattant a zárban...
– Nyisd ki az ajtót!
Én belépek bátran
és vállalom, bár kissé félve,
hogymint Judit,
lehulljak csendesen
emlékeid közé,
a feledésbe...

ŐSZI LEVÉL

Ez már a másik ősz... a fáradt.
Szél kerget tört virágot, ágat.
Hova lett az arany lomb,
lángoló szép levelek
tarka varázsa?
Elmúltak, mint az idő,
lásd, együtt süllyedtek a sárba.
Dér fedi már a mezőt,
mint szívem a bánat.
Fázós köd fekszik a tájon...
Vágyom utánad.

BÚCSÚ E-MAIL-BEN

Nem ismerlek,
és nem tudom milyen
barát vagy. Talán idegen
számodra minden gondolat,
de készen állsz, hogy befogadd,
ha néhány percre még figyelmedet
magamra tudom vonni,
mint képeslap, vagy furcsa régi holmi,
padlás porában talált ócskaság.
Hihetetlen számomra e világ!

Még most is, most,
hogyműködni kéne,
megtorpanok.

Templomajtóban fordul így a néne:
keresztet vet, térdet hajt, visszapillant,
Istent, vagy angyalt keres, mely elillant.
Most hogy jön ez ide?

Hiszen tudod!

Vagy nem érzel egy csöpp áhítatot
minden búcsúnál, minden eltűnésnél?
Évekig minden nap levéltömeg,
aztán egyszerre elfelejtenek.

Ha akarod, vagy akarom,
a címem megváltoztatom.
Nincs könnyes búcsú, nincs harag,
nem is voltál,
mégis elhagytalak.

RAGYOGÁS

Hozzám ne szólj,
ne simogass, ne légy jó,
mert engem lángra gyújt
minden baráti, szép szó.
Mert oly kevés volt a meleg,
s a fény itt:
nekem egy szentjánosbogár is
fénylik
akár a hold,
akár a csillagok.
A második szónál
már nap ragyog,
és nem tudod,
szegény, nem értheted,
mi gyújt így lángra
egy hideg szívet.
En sem tudom,
de mindig ez a vége... a vége.
Ha vége,
menj békével tovább!
Hidd el,
nekem megérte.

MADÁRNYELVEN

Lajos Bélának

Ha van barátod, ki melletted áll,
hogy megteremthesd ékes szép világod,
becsüld meg, mert ma kincs egy jó barát!
Ne szedj úton-útfélen új virágot!

Ki mindig dicsér, bókol, többet árt ám,
mint az, ki rád szól, s őszintén beszél.
Tudom, nehéz tükörbe nézni, mégse várjad,
hogy jó hírt suttog minden csalfa szél.

Nehéz a szívem, s vége már a dalnak.
Kik együtt éltek, nem mind együtt halnak.
A madár énekét megértheted.

Ki madárnyelven nem tud, lelke rajta,
az egyik jobbra megy, a másik balra.
Magának árt, kit óvni nem lehet.

BÚCSÚ A RÉGI NICKEKTŐL

Hol van már szép Ida Anna, ki egykor
férfiak szívéen játszott hajnali himnuszot?
És kicsi Si, a tenyérbe-való s vihető
nimfa az éjben, mondd hova lett?
Álom volt, tovatűnt,
elvitte az ősz, betemette a tél is.
Újra kizöldül az ág, de ma már
lassul a szívdobogás.

UTOLSÓ ÜZENET

Lajos Bélának

Volt száz címed, neved?
Nekem három. Kevés.
Látod, nem megy a színlelés.
Nincs titkom, nincs reményem,
és ha lenne
ezernyi álcám, bőröm,
meg nem maradnék benne,
mert mint a kígyó, amely nem barátom,
én is levedlem minden unt kabátom.
Lehet, hogy nem jogos a büszkeség:
Vagyok, aki vagyok. Nekem elég.
Ki titkon leskelődik, nem barát,
s ember csak az, ki vállalja magát.

MÁR NEM TUDOM...

Már nem tudom, hogy mért kellett kilépnem
a burokból mi védett és takart,
és úszni, hol már nem látszik a part,
és nincs segítség, nincs ki tette készen

mellettem állna, bárki is vagyok.
Vállalnom kellett, hogy tudjam, mi végre
írom a verset egyre lázban égve,
de nem vagyunk mindnyájan angyalok.

Lám, elvesztettem pár „örök” barátot,
egy kék hold sír a völgy felett, ha látott...
Ha fáj is, értem. Nem kár senkiért!

Majd lesz, ha lesz, s ha nem lesz, én belátom,
magamnak vagyok hűséges barátom,
vagy így is elkísér, aki megért.

VÉDTELENÜL

Kereshetek egy zengő dallamot,
s hiába írok csengő rímeket...!
Fátyolba burkolt ezer gondolat:
Van, amit eltitkolni nem lehet.
Mint a királyt, mesebeli ruhája,
úgy vesz körül minden szó,
és hiába
bujkálók régen elvetett
és újra felkapott színes ruhákba,
áttűnik rajtuk, bárhogynéplezem,
a csontváz, amely belső lényegem.
Tudom, a költő burka mindhiába:
didergő lelke mindig meztelen...

TÚL AZ ÓPERENCIÁN

Már túl vagyunk
az Óperencián is.
Hol volt, hol nem volt:
életünk mese...
A királyfi csak békés
kertre vágyott...
Ki tudja, hogy lett
csaták győztese?

VÉGKIÁRUSÍTÁS

A fiatalság álarcát ledobtam.
Az élet piszkos hentesüzletében
kampókon lógnak legszebb álmaim
csontok, szalonnák, nyers szavak között.
Csak tessék, tessék, ez végeladás már!
Friss húst kerestek, szende álmokat,
öreg tyúkok és vén marhák helyére,
és szerelemről rózsaszínű verset?
Feledjük hát a mocskot és keservet,
és emberek, ti csak nevessetek
a milliónyi megtépett bajazzón!
Ó nézzetek tükörbe! Nézzetek!
Magatokat nézzétek és ne engem!
Micsoda játék... Most lehet nevetni!

SZAPPHÓT KERESVE

Hol az a táj, hol az a szép sziget,
mely boldog, édes álomba merít?
Szapphót keresnéd? Nem találod itt.
Csak könnyek árját, végtelen vizet.

Ébredj, meghaltak szép reményeid!
Minden vágy, kétség méltatlan fogyaszt,
minden búvös szó csak kegyes malaszt,
mely elkábít, de már nem édesít.

Nem vagy Apollón, kinek lantja szent
szerelmes dallal áradón üzent,
szép délibáb csak, mely játszott velem.

Kereshetsz Szapphót, de csak álom az.
Itt hull a hó. Tán sosem lesz tavasz.
Nem kérem többé, hogy dalolj nekem.

A KÖLTŐ ÉS MÚZSÁJA

A költő fölött elszáll az idő.
Mi megmarad, talán a gondolat,
mert életünk, mint múltó pillanat,
úgy tűnik el, hogy meg se mérhető,

mit értünk el, s értelme volt-e? Ír
az ember, ha úgy érzi, írni kell,
és az se számít, ki olvassa el,
s megőrzi-e a türelmes papír...

A múzsa az, ki mindig megmarad
holtában is örök fiatalon,
csókja ott lángol egy-egy verssoron,

s felhők fölött száll, míg a föld alatt
porlad, ki róla írt, szegény rokon...
Már könyve is poros a polcokon.

CSILLAGÍV

Már tudom, hogy a csillagok nem
akárhogy futnak fenn az égen,
és nem csoda, és nem varázslat,
ami ott tartja őket féken.

...és jó, hogy elkerülik egymást,
és jó, hogy nincs találkozás,
mert világokat törhet össze
egy szörnyű égi robbanás.

Mind így vagyunk. Sodor a sorsunk.
Távoli ívek közt szabály,
vonzás-taszítás: ez az élet,

s míg lefutunk az ég falán,
vannak, kik elkerülik egymást.
Jobb is talán...

HULLÓ CSILLAGOK

Pár pillanat: fények az égen...
aztán eltűnnek a sötétben.
Ámuldozunk, hogy milyen szépek,
Pedig csak rideg törmelékek,
miknek nincs fénye, ragyogása,
rohannak, amíg tart a pálya.
Sorsuk egy nagy találkozás.
Felizzanak, s nincs folytatás.

PIROS KIRÁLY

Hajnalodik, fakul az ég sötétje,
a játéknak lassan már vége.
Most „Piros-király oszt, nem-oszt”.
Itt tartunk, s bár vesztes vagyok,
míg nem szól a Piros Király,
addig én föl nem állhatok.

Homokszem hullt egy tál levesbe?
A szemembe. Az életembe.
Semmi!
Holnap újra tovább kell menni.

Ez nem sakkjátszma,
ahol néha borul a tábla.
Itt „Piros-király oszt, nem-oszt”.

KARÁCSONYI KÉPESLAPHANGULAT

Az égi posta, lám hozott
Pár rövid, kedves mondatot!
Karácsony, képek, gyertyafény.
Vágyódó lelkünk oly szegény.

Ezerszer leírt mondatok,
Mögöttük mégis fény ragyog.
Foszló szívárvány, régi nyár
Emléke vissza-visszajár.

A szavak mögött, meglehet,
Érezzük még a meleget,
Melyben megbújhat csendesen
Egy sohasem volt szerelem.

Szívünkben furcsa dal csobog,
Mikor az emlék fellobog.
Ki vagy? Ki voltál? Volt remény?
Hová sodort a sors, a szél?

Rád gondolok s azt képzelem,
Mellettünk vén cicánk pihen.
Ezt érzem én is, semmi mást,
Csak ezt a halk dorombolást.

Ábrándok, béke, hangulat.
Ne múljon el a pillanat!
Mennyi örömet hoztatok
Karácsonyi képeslapok...

FARSANGI ÜDVÖZLET

Kisszőlősi Szánthó Lórántnak

Táncos bokám nem perdül új ütemre,
csak járja mind, akinek jobb a kedve!
Hadd nézzem csetlő-botló lábukat:
Farsangi bál, farsangi kábulat.

Magányosan, mint mindig, révedezve
nézek az önimádó víg tömegre,
bár hangjuk énrám soha nem hatott,
kívánok nékik sikert, szép napot!

Hol egy barát, vagy aki annak mondja
magát? S ha van, megérti tán szavam,
Vagy vállat rándít, elég gondja van?

Keresse más, hogy mit, miért, hogyan!
Karnevál herceg már a pezsgőt bontja.
Csak én lennék az álmok hú bolondja?

A JÁTÉK VÉGE

Nem hiszem el, hogy te se vetted észre,
úszva az álmok tengerén,
(együtt, külön, csak te meg én),
hogy a sok játék, ócska kártyavár,
bár összedől a végjáték után,
de mint gyümölcsben ott lapul a mag,
valami mindig megmarad.
Mind, aki játszik, kicsit hazudik,
de minden szó és mozdulat mögött
az igazság magja rejtőzködik.
Tőlem ne várj csodát,
ne várj végszót,
se biztatást: tovább!
Én magamban vagyok erős,
és erős is csak akkor,
hogyha hagynak,
de ez az erő másra nem elég,
egyedül csak magamnak.

Néha úgy érzem, hogy csak állok,
csak állok, szinte mozdulatlan.
Nézem, hogyan fut az idő,
s egyetlen álló pont vagyok
egy őrült sivatagban.

ÁLMOK ÚTJÁN

Szebeni Attilának

Göröngyös úton járunk,
térdig poros lábunk,
de nap süt ránk, és szívünkben
egy szivárvány ragyog.

Pálmák szigete délen
vár rád, azt hiszem, értem...
Kell egy remény, egy álmokép
s az őrző angyalod.

Ha majd a bukó nap festi a tengert,
s vérvörös habja ölel,
a parti homokban izzik a lábnyom,
szellő se borzolja fel.
Mindegy, hogy álom,
mindegy, hogy ébren
hallod a víz moraját...
Mindegy, hogy hol jársz,
e szürke világban,
éveid álmát
álmodd csak egyre tovább...

A JÁTÉKMESTERHEZ

Baranyai Attilának

A kert sivár, szél tördel bokrot, ágat,
jeges páncél szorongat szürke tájat.
Nyüszít az eb, a macska is megázott,
ti odabenn, meleg szobában játsztok.

Már összeborul minden, tér, idő, lét,
a csőcselék vedel tovább, de lőré.
Ki elbukott, nem védi többé angyal.
Ti játsztok? Nyerjete... egy kalappal!

Pörögjön csak a kérdés és a játék!
Kit érdekel, hogy másra itt mi vár még?
Megöregedtem, s lassan meghalok,
ti meg csak játsztok? Hát csak játsszatok!

LEHET, HOGY ELFOGYOTT...

Lehet, hogy elfogyott a szó...
Kihűlt mondanivaló,
amely petárdaként vitt a mesékbe...
Még néhány karc, néhány fénylő spirál,
egy zuhanás...
és az egésznek vége.

Én nem tudok hirtelen váltani.
Más álarc, újabb piruett
igénye nem kecsegtet.
Kísérelj meg magad
a szinte lehetetlent.
A gondolat adott:
ha szűkös a repertoár,
keresni kell egy másik színpadot.

Azért ne tépd ki minden tollamat,
és sárba hengergetni sem lehet...
Talán lehetnek közös álmaink,
de szárnyalni csak égbolton lehet.

Ezüst port hintett libaszárnyaimra
a csillagos tavaszi éjszaka.
Hajnalodik.
Angyalok nincsenek.
Na, repüljünk haza!

A „MODERÁTOR” VÉGSZAVA

Kövek esnek le szívem pitvaráról.
Robajukat messzebbről hallhatod,
mint a csobogó víz zuhatagát,
akár a szédítő Niagarát.
Verik a megkönnyebbült tam-tamot.

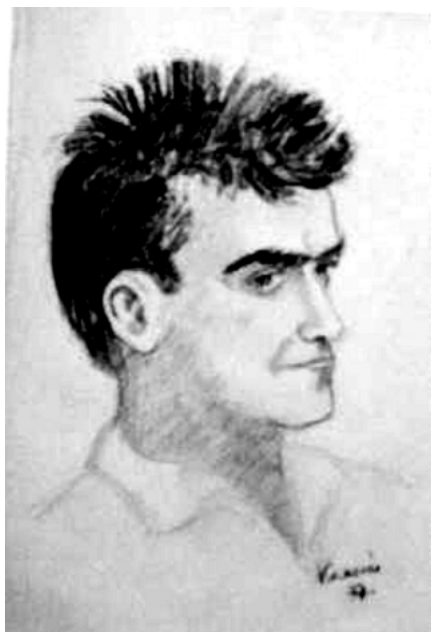
Kár tönkretenni, ami már van,
s kár meggátolni, ami jó lehet...
Letörni minden segítő kezet?
Ugyan, lányok, fiúk...
Egy piti ügy miatt nem érdemes!
A moderátor ugyan semleges,
a megjegyzése végül mégis annyi:
Na, én megyek! ...
... Mert vár egy ultiparti!

MÉG MEGKERES

Még megkeres néhány e-mail,
eltévedt, kósza, bús levél,
aztán lassan bezár a múlt
ablakot, ajtót, nagykaput,
és elfeledve csendesen
ölel egy végső, hús verem.

UTÓIRAT

Uram, ha verset írni támad kedve,
s nem elemzés, vagy tudós fordítás,
mivel az időt nyüvi estről-estre,
jusson eszébe, hogy az élet kétes,
a mutató *látszólag* lődörög,
de a költő papírja s élte véges,
csak a múzsának élete örök...
Szemében tűz, vagy kéklő tiszta álom?
Dicsfény ragyog a hósín keblen, vállon...
s ha mégis ránc vagy folt akadna rajta,
egy bárányfelhő biztos eltakarja...

Portré

Csendes délután

Ida Anna dalai

CSAK NEKED

Harmath Péternek

Az álom és a költészet szabad.
Az vagy, akinek képzeled magad.
Lehetsz király, vagy koldus, egyre megy.
Anyja után vágyódó kisgyerek?
Elestél? Hagyd, hogy felemeljelek,
s ha dalolok... hidd azt, hogy csak neked!

DALOLJ RIGÓ!

Ha úgy érzed, nehéz az életed,
mert senki nem hallgatja éneked,
meghalt a vágy, kihűlt a szerelem,
akkor gondolj rám és dalolj nekem!
Füledbe súgom halkan: élni jó...
Dalolj rigó! Dalolj nekem rigó!

BOSZORKÁNYTÁNC

Parazsat loptam, lángot fogtam,
ölelgetlek félálomban.
Minden éjjel táncot járok,
így szokták a boszorkányok.

*Parazsat őrzök, lángom lobban,
lobog a tűz már, éleszd jobban,
szoknyám pördül, sarkam koppan,
tölts poharamba, ne hagyj szomjan!*

Pattog a szikra, nincs aki bánja,
gyullad a szalma, átsap a házra,
ég a világ is, oltani kéne...
Hajnalodik már... itt van a vége.

AZ ÁLMOK ASSZONYA

Ó Ida Anna! Ő lányod és anyád
és asszonyod, ki úgy ölel ma át,
ahogyan ölelt mindaz, aki volt...
Kinek apja, s anyja vagy egy személyben,
mert a saját műved szinte egészen.
Lehet, hogy él... lehet, hogy álom,
lidérces fény, mely nincs is a világon,
vagy egy szobor, mely mozdulatlan várja,
hogy leboruljanak elé imádva,
vagy szolgálód, ki lesi szép szavad,
vagy dajkálgat, hogy ne maradj magad.

Lehet, hogy szellem, s éjfélkor kísért,
vagy jó tündér, aki mindent megért...
Hajnalban hess!
Már nagyon messze jár,
de hívd, keresd...
a gondolat majd újra rátalál.

Holnap talán egy tarka pille lesz,
vagy esőként virágot permetez...
vagy hulló lomb között egy csöpp levél,
mely színesebb, tarkább a többinél...
s ha párát ont a fázós őszi rét
a ködben Ida Anna fut feléd...

ANNA LEVELE

Hozzád simultam,
és hozzám simultál,
éreztem, hogy a tested lázban ég.
Mért féltettél, mért féltél...
vagy nem hitted el,
hogymennyi nem elég?
Jaj, nem elég!

HAJNALI SZERETŐ

Dermesztő, hideg éjjel után
oldódik-e végre a tél?
Fázik a lány, aki most
forró csókot ígér.

Hajnali szép szeretőm,
gyere bújj csak, bújj ide hozzám!
Két karod jó melegétől
ébred bennem a vágy.

CSODAVÁRÓK

Hallod, mit súgnak a lombok?

Minden fa vigyázva figyel:

Ez mi a szösz?

Lám az öreg tujafáról,

hallik a lombsuhogás.

Mozdul az ág:

sss-s... gyere gyorsan...

sss... sss...gyorsan a kertbe...

sss-s... Ida Anna

ott ül egy ágon...

Gyöngypántos papucsom leesett,

hozd fel utánam a fára!

Aztán elrepülünk.

Meseszőnyegem száll a magasba...

Megnézzük a szultánok palotáját,

kicselezzük a negyven rablót,

Aladdin csodalámpáját

meglásd, majd neked adja.

Egy felhő peremén landolunk végül

ketten, csodavárók.

Égi cseresznyés kertben

szemezünk víg vacsorát.

Sose félj, csak fogd a kezem,

hajtsd az ölembe fejed!

Inkább vágysz táltos paripára?

Ó te mohó!

Az a holnapi meglepetés...

HAJNALBAN

Hajnali négy van... és telihold...
és milyen álom!
Mennyi kobold
siklik le a kertbe a hold sugarán...!
Nézd, ki van itt?
Ida Anna válik ki e tarka tömegből...

– Engedj be az ablakodon!
Kulcslyukon, vagy falon át,
úgyis bejövök, hiába a tiltakozás,
jobb, ha magad nyitsz ablakot, ajtót...
Látod, milyen csöppnyi vagyok?
Szoríts most tenyeredbe:
senki ne lásson!
Érzed, hogy lüktet bennem a vér?

Hallgass! Jön valaki...
Mit gondolna, ha meglát?
Gyorsan dugj a zsebedbe!
Jaj, ne oda, te bolondos!
Ide föl, hogy halljam a szívdobogást...

Megtetted? Tudd meg:
ez volt a beavatás,
a szövetség kezdete köztünk.
Tedd csak a dolgod...
Bárhova mégy is
már ezután,
szép Ida Anna örökre veled van.

CSAK ÁLOM

Még várj... még van idő,
magasan jár a nap.
Ne tudja senki,
hogy csak álom ez,
álmodtál,
s én is csak álmodtalak.
Majd elesitul köröttünk a világ,
és szürke fátyol könnyű árnya
borul a tájra...
Akkor majd újra itt leszek.
Meglásd, a csillagok világát
borítja ránk az éj, s a képzelet.

KIS SZERELMES VERS

Szeretlek! – talán mondtam ezerszer is,
ámde szívemből soha ki nem alszik
a láng, mely egyszer érted felcsapott.
Szeretlek, és őrzöm szívemben a lángot,
melyet az ősz ragyogása hozott.

EZ TÖBB...

Ez több, mint szerelem:
ez gondolat...
Hajnali séta, juharfák alatt.
Galambszárny rebben...
párák... permetek...
hullnak a fáradt, őszi levelek...

Aztán a munka... és már odabenn...
A szkenneren fehér cicád pihen...
Megsimogatnám, mégse... nem lehet.
Megérezné a simító kezet,
felébred, s akkor én is ébredek.

Már reggel van, kinyithatom szemem.
Csak álom volt s egy szálló gondolat.
Egy gondolat, mely több, mint szerelem...

ÁRNYAKAT ŪZVE

Éjszaka van már,
hunyd le szemed.
Villódzó fények közt
visszavezetlek a múltba.
Add a kezed, sose félj,
csak csókolj újra, meg újra.
Volt, ami volt.
Most itt vagyok én:
múlt is, jelen is.
Semmit nem ígérek,
de az éjszaka árnyait
elűzni segít
hús testem és ez az ének...

A PERC VARÁZSA

Mint kába lepkét gyertya fénye,
úgy vonzol, s tán lehullok égve,
mert perzselt szárnnyal
szállni nem lehet,
csak itt hagyni egy semmi életet...

HOLDEZÜST ROMANTIKA

Ezüstös fény hull most a házra,
beles a hold az ablakon,
és holdezüstre festi lágyan
a hajam, a karom ... a vállam...
s az ágyon, nyáréji melegben
ezüsthénytől ragyog a testem.

Most így, csak így érints te drága
és bársony legyen minden szép szavad,
hisz ez varázslat, ez a hold varázsa,
megtörni hangos szóval nem szabad.
Ó simogass! Én mindig arra vágytam,
hogy simogass, ahogy a holdsugár...
Hát nem tudod, hogy régen erre vár
a hajam... és a karom... és a vállam...

És csókolj úgy, mint senki mást,
és csókolj úgy, mint a mesékben,
mintha azt hinnéd, nem szabad,
s én kérlelnék, hogy... mért nem?
És csókolj vadul és mohón,
hisz' már lobogó tűzzé váltam,
csókkal boríts, ahol csak érsz:
ezüst nyakam... ezüst hajam...
a karom és ezüstös vállam...

Elbújt a hold.
Elönti a szobát a lüktető sötét.
Ne sajnáld az eltűnt ezüstcsodát:
Majd kárpótollak mindezért.

HÁROM KÍVÁNSÁG

Lennék a szeretőd,
s míg átölelnél lágyan,
csókod nyomán piros rózsák
borítanák a vállam...

Inkább barátod lennék. Víg barát...
Boroskancsó állna az asztalon...
Poharazgatnánk, és együtt nevetnénk
a sok bolond, hiszékeny asszonyon.

Én legjobban anyád szeretnék lenni.
Ölembe hajtánád fejed,
s én mindent, mindent megbocsátanék...
De így? És most? Na, nem! Ezt nem lehet!

PAPÍRHAJÓ

Papírhajóm nyugodt vízen lebeg,
sebes patakra nem merészkedek.
Az óceán? Ott úszni lenne jó,
de kis papírhajónak nem való.

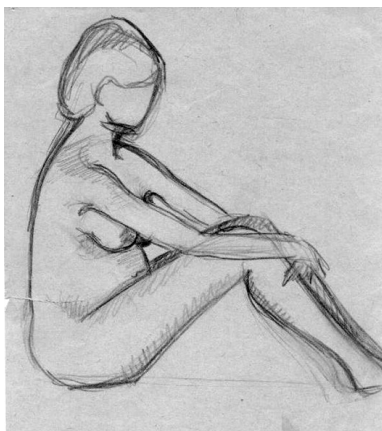
Szilaj habok közt úszni nem lehet:
elázna minden kedves üzenet...
a kapitány is vízbe hullna... Én
egy zátonyon kötnék ki, mint szirén,
vagy elmerülnék, s nem maradna fenn,
csak pár ezüst szál a nagy kék vízen.

NEKEM CYRANO KELL...

A fürdőkrémem barack illatú.
Azt mondják, ettől pont olyan vagyok,
mintha a kompót ömlött volna rám.
Ó, jó Cyrano, most te kellenél,
hogy meggyógyítsd e sérelem sebt!

Azt mondanád, hogy méznél édesebb,
a nyári nap érlelte bőrömet,
s e szép barackok olyan hamvasak,
hogy csodájukra nem marad szavad.
Tündérleány gyümölcsöskertje ez?
Itt olyan illatfelhő lengedez!
S hol ennyi friss gyümölcsre van remény,
szívesen lennél ott kertészlegény...!

Cyrano biztos mást is mondana...
és hogyha nagyon szépen mondaná...
hajnal előtt nem engedném haza...

Vázlat

ÁLOMHAJÓ

Most kék vízen lebeg ezüsthajóm.
Madárdal száll felém, s oly álmodón
érint a szellő, mit fényes selyem...
Repüljünk át az álomtengeren!

Figyelj! A parton pálmák intenek,
a távolban talán egy kis sziget...?
Kit érdekel most élet, vagy halál,
ha egy-két ilyen álom rám talál...?

Tovább, tovább... nincs veszve semmi sem,
még itt vagyok, még feldobog szívem.
Még hajt a vágy, leírni azt mi jó.
Ne hagyj el álom... fény... ezüsthajó.

ÁLMOK ORSZÁGÚTJÁN

Álomország álomútjai mentén
álomjuharfák állnak hallgató,
vihartört ágak végig az úton,
nem tudom, téged mért álmodtalak...
álmodban vártál álomréteden,
de én a magam álmát álmodom,
botorkálok a tört ágak között
tört szárnyakkal, egy viharvert úton.

Van valahol egy öregember,
fehérszakállú, mint a bibliák
lapjain (ékes illusztráció),
ha tényleg lenne, tán az lenne jó,
megmarkolná az idő kerekét,
hogy visszahajtson hosszú éveket,
de álmokkézben nincs elég erő,
visszaforгатni semmit nem lehet.

Szálljunk ki itt az időutazásból.
Elbírnak engem saját szárnyaim!
(Nem bírnak el.)
Most tépelődve járok
álomjuharfák álomútjain.

MONDD, AZT HISZED...

Mondd,
azt hiszed, tudod, hogy milyen a Keleti-tenger,
mert bőrömönn érzed a sós vizek különös illatát?
Zöld, mint a mélység...
Kék, mint az álom...
Arany és ezüst és gyémánt és büszke achát.

Mondd,
azt hiszed, tudod, hogy milyen a társad: az asszony,
mert melletted róttá az egyhangún kopogó éveket?
Mért nevet rajtad?
Mért sirat téged?
Mért fest a falakra álmában sose-volt képeket?

Menj ki a dűnékhez, kérdezd a haragos tengert,
szikrázva tarajló hulláma mért olyan változó?
Maga se tudja...
Válasza nincsen.
Azt hiszed érted, de mindez csak illúzió.

BENNEM ÉLSZ

Lágy, zöld mohába írtam a neved.
Bűnül ne vedd:
A zöld mohám kiszáradt.

Hatalmas fába véstem arcodat,
Hogy elfogadd.
A drága fát kivágták.

Viaszba karcoltam: Szeretlek én!
A nyár tűzén
Nézd csak, mi lett belőle!

Szívembe rejtem hát a képedet,
Halott lehet,
De arcod benne izzik.

ANNA DUZZOG

Azt hiszed arra való a ruhám,
hogy bárki mohón,
egyszerre letépje?
Tanuld meg: jó szó kell,
csók és simogatás:
akkor szinte magától
nyílik a szép ruha korca...

Mindegy már!
Te se bánd, ne szomorkodj!
Kárpótol engem úgyis,
megsemmisülésed végső sikolya...

AUGUSZTUSI FELHŐK

– Nevetsz, de szemed nem nevet veled,
s szád szögletében keserű az árnyék.
Kérdeznék, de mit sem ér a szó,
őszinte választ mindhiába várnék.

Milyen felhő ez? Elszállt az idő?
Ne gondolj rá! Lesz még napfény, madárdal,
lomb és virág... és vers. Szerelmes szó is.
A gondolat határok nélkül szárnyal.

– Most óvatosan lépünk járt úton,
és napra-nap. Mondd, meddig tart hitem?
Botorkálunk a szürke semmiben!

Hová? Miért? Már magam sem tudom,
hiszen csak álom minden újrakezdés!
Ha tudsz feledni, akkor vagy szerencsés.

ÉBRESZTŐ

Adtam neked egy álmot. Csillagokra
repült fel szárnyas paripád.
Ébredni kell, legyen hajnal vagy reggel,
felráztalak, hogy ne álmodj tovább.

Ne szidj, ne sírj, álomvilágban élni
örökké kábulatban nem lehet.
Ki elvarázsolt, feloldotta álmod.
Amit álmodtál, el ne dobd! Tied.

MINDEN VERSEM TIÉD

Minden versem terólad szól, szívem,
és róla... és róla...

Minden soromban ott lobogsz velem
és persze ők is. Vagy nem?

Mondd meg hát nekem,
ez milyen szerelem?

Igen, minden dal három férfié
egyszerre és külön.
Osszátok el, hosszában,
vagy keresztben,
vagy szétpengetve mind a szavakat,
figyelve mi jut, mi marad,
darabra mennyi és kié?
Én nem vagyok már senkié.

Három férfi van mindegyik dalomban.
A három inkább lenne egy!
Mellettem egy hús-vér az ágyon...
Másik: megértő jó barátom.
A harmadik? Talán csak álom...
Belátom,
hogy hárman sem tesznek ki egyet,
egy igazit, akit egy asszony
egy életen át is szerethet.

SZÁMVETÉS

Hogyha te más lettél volna,
Vagy ha én más lettem volna:
Egymásra sosem találunk.
Egymást talán meg se látjuk,
Hogyha te más lettél volna...

De az voltál, aki voltál,
S mert az voltam, aki voltam,
Azt hittük, hogy világ vége
Jöhet, el nem válunk mégse:
Mert az voltál, aki voltál.

Nap a napra. Év az évre.
Elfelejtjük álmainkat.
Elfelejttem, hogy ki voltam,
Felejtsd te is, hogy ki voltál
Napról-napra, évről-évre.

ŐSZI ÓRÁK

Álmaimat belepi majd a hó...
de ma még őszi szél visong a tájon,
ezüst szálak feszülnek tört virágon:
parányi pókok szőtte kis hajók...

Emlékek közt bóklászom óraszám.
Míg nézem a halódó kertet némán,
didergő köd hull lassan rád és énrám,
s úgy érzem, sosem oszlik el talán.

Segíts nekem, ölelj magadhoz, kedves!
Melengesd, mint régen, fázós kezem!
Emlékezz, ahogy én emlékezem!

Fut az idő... az ősz is elszalad,
de ha van még dédelgető szavad,
szemem csak ködtől, nem könnyektől nedves.

ADD A KEZED

Már hideg párát ont az őszi rét,
ó, add nekem a kezed melegét!
Ha ránk borul a téli alkonyat,
tán elfelejtünk tavaszt, víg nyarat...
s ha csengős szánon új csapat halad,
aludd mellettem téli álmodat...

SZÍNHÁZ UTÁN

A szeretőm egy nyakigláb kamasz volt,
még szép szava sem volt a szerelemre...
de hullt a hó, fülemben még
Schubert zenéje zsongott...
Lépj közelebb, csak ennyit mondott,
s én hozzábújtam égve, dideregve...

... és akkor, ott a sárga lámpafényben
a hópelyhek mind bódult táncba kezdtek,
fülemben örült tücskök ciripeltek...
... és hallottam a szavak szárnyalását,
vagy csak a téli szél zúgását...?
Ott kellett volna abbahagyni.
Hogy tudtam magam így becsapni!

LESZÜNK-E?

Leszünk- e még, mint gyermekek fehérek,
s őszinték, mint egy vízzel telt pohár?
Most minden árnyék, végtelen mocsár,
határa nincs a földnek és az égnek.
Leszünk-e még, mint a gyermekek fehérek?

Ha majd a vágy emléke is csak emlék,
és csendben tovaszáll a szerelem,
mondd, néha mégis megfogod kezem?
Lesz szép szavad... virág, mit vízbe tennék,
ha majd a vágy emléke is csak emlék?

Tulipánok

TALÁN...

Talán egyszer hiányzom még,
mikor tavaszt bűg egy madár.
Talán felbukkan egy emlék,
és akkor majd gondolsz reám.

Talán lesz nyár és éjszaka,
mikor minden csillag ragyog,
egyedül ülsz egy kis padon,
s azt képzeled, hogy ott vagyok.

Talán a hulló levelek
alatt keress egy lábnyomot,
de visszahozni nem lehet,
amit az idő elmosott.

Mikor még nem volt „te” meg „én”
csak „mi” – ez volt a szerelem?
Akkor nem volt fagy, hó, halál...
Ne tudj feledni sohasem!

IDA ANNA DALA

Mikor először láttam őt,
nap ragyogott a nyári égen,
száz virág szórta illatát,
de én csak bőre selymét néztem.

Kezében pohár csillogott,
az ital vígan gyöngyözött...
hallottam szerelmes szavát
két mámorító korty között,

de poharát a földhöz vágta,
azt mondta, másvalaki várja.
Hiába volt ezer ígéret,
a kapuból vissza se nézett.

Hát üsse kő!
Nem bánom én,
de hogyha visszajönne,
újrakezdeném.

A csalódás még szinte kábít,
de tudom, holnap lesz egy másik...
a poharam majd földhöz vágom,
és én rúgom ki új barátom...

Hát üsse kő!
Mit bánjak még?
Én mindig, mindent
újrakezdenék.

HÁROM AUTÓ

Megyek az utcán, szinte gondtalan,
Fehér Trabant – Hogy ebből mennyi van!
És mégis, ha mellettem elrobog
Közülük egy, rögtön rád gondolok...
Pedig rég volt... Azóta volt egy sárga.
Riadtan vártam rád, fel-alá járva,
Percenként kilestem az ablakon:
Csak baj nem ért? Mért nem jössz, nem tudom.
Szorongás... Elmúlt, de a félelem
Még itt motoszkál, ha nem vagy velem.
Most egy Ladánk van, kék madárnál kékebb.
Új autó, új remények, újabb évek...
Repülj csak, nyughatatlan kedvesem,
de most már soha mással, csak velem!

Régi önarckép

TIZENNÉGY SORBAN

Tizennégy sorban eldalolni
mindent, mi fontos, hogy' lehet?
Tizennégy sor beosztva, rendre,
lefed egy egész életet.

Tíz sorban annyi minden fér el!
Öröm, csalódás, bánatok.
Még van idő és fő a szándék.
Azt hiszem, hozzáfoghatok.

Hat sor van már csak, az se teljes.
Kár, hogy e költő ily selejtes
s a dal már nem lehet remek,

és három sor... jaj, kezdek félni...
Egy sorba azt lehet csak írni,
hogy voltam és szerettelek.

VÁRAKOZÁS

Vártam ezeregy éjszakát
és azt vártam, hogy majd mesélsz,
talán a szerelem dalát,
amelyben csak hozzám beszélsz.

Vártam, hogy elmondd álmaid,
és senki másnak, csak nekem...
Itt már senki nem álmodik.
Magam áltassam szüntelen?

Vártam, hogy ha szemedbe nézek,
ott látom magam jónak, szépnek,
amilyenné csak lenni vágytam...

Most már nem várok semmit tőled,
letöltöm s letöltöd idődet.
A csönd dörömből már a házban.

Töprengő

OKKAL, VAGY OKTALAN

Okkal, vagy oktalan
Vádollak tűnő évekért,
Vádolhatsz tűnő évekért
Okkal, vagy oktalan.

Az éj leszáll: a kerteken
Már úrrá lesz a félelem.
Hát bújjunk össze csendesen:
Nincs senki más, csak Te meg én,
Csak Te meg én!

UTOLSÓ PERCBEN

Nem érdekel, hogy merre futsz, loholsz,
kinek, miért és hol segítesz,
csak azt tudom, hogy egyedül vagyok,
mint udvarán a hold.
Nem látok csillagot.
Értsd meg, nem várhatok...
Egy élet folyt el így
örök várásban, s jaj, falak között.
Már elborít a könnyes áradat,
már rám zuhan a fáradt mennyezet...
Utolsó perc, hogy mindent újrakezdjek.
Engedjétek bilincstartó kezek.

PÉTER

Ne hidd, hogy bibliára gondolok,
amikor Péter nevét felidézem,
habfelhők, piheszárnyú angyalok
nem szórnak áldást közben hófehéren.

Péter: elkésett álmok álmodása,
rejtett vágyak és leomló falak...
Festett szívárvány! Szép szavak varázsa,
az vagy, akinek megálmodtalak.

Egy más világ, egy csöppnyi méz a tálban,
egy kis remény e beszürkült világban.
Lidérces gondok sutba véletek!

Legyünk, akik szerettünk volna lenni!
Ó, képzeletben mindig könnyű merni.
Máris helyén van pont és ékezet.

ŐRIZZ MEG

Kaskötő Istvánnak

Borongós árnyékkal szívemben
járom a kertet őszi csendben...
Búcsút veszek lombtól, virágtól...
maroknyi léttől, csalfa nyártól...
Tőled még nem.
Kérj, hogy maradjak!
Aki voltam... s aki vagyok ma,
Őrizz meg annak!

Mezei csokor

Vallomások

MAGYAR VAGYOK

Magyar vagyok.
Ezt vállalom.
Ezer év gőgje nem lóg vállamon,
mert jól tudom,
hogy sem különb,
sem rosszabb nem vagyok,
mint bárki,
hát nem hagyom magam kizárni
onnan,
hol mindig önként voltam
jóban, rosszban.

VALLOMÁS

Én hittem, mert hinni akartam
Istenben, szerelemben, pártban.
Mikor miben... Mikor hogyan,
de magam soha el nem adtam,
sem Istennek, sem szerelemnek
és soha, semmiféle pártnak.
Most fáradt vagyok, üres a zsebem
és nézd, a napraforgók kinevetnek!
Én nem tudom, mit is tehetnék,
sírjak magamon, vagy nevessek?!

NINCS VISSZAÚT

Már messze úszott mindaz, ami volt.
Báránylevélnek égi, szép akolt
nem építetek. Ez a föld itt szilárd:
Megálltam rajta, pedig idegen.
Vigyázva álljon, ki gyökértelen:
Nincs visszaút.

Amit otthagytam, rég nem létezik.
Egy villanás, egy kép maradt csak itt
és csak a képzelet, mely rátalál,
a város, hegy, domb vissza sose vár,
mert megváltoztam, és megváltozott.

Nincs visszaút, hát állni kell szilárdan:
álmok nélkül, tépett felhők alatt,
gyökértelen, egy idegen világban...

NEHÉZ TEHER A MÚLT

Nehéz teher a múlt, de nem lesz könnyebb,
ha titkok fednek minden fájó könnyet.
Csak annyit mondj el, mi történt s miért.

Nem érdekel, hogy ki hibás, ki nem,
az igazságot majd elviselem,
de már unom a hazugság ízét.

Egyszer majd megtudom a titkok titkát.
Ha van titok, talán megérthetem,
ezer zárt ajtó mögött mi lapul meg?
Talán csoda, vagy talán semmi sem,

csak ott feledték azt a sok pecsétet,
és rozsdás már a régi, rossz lakat.
Talán csak nem volt még, aki kiássa
a rég feledett poros titkokat.

NOSZTALGIA, PÉCS

Mért keresném a régi arcokat
az utcán hömpölygő diákseregben...?
Az élet friss és mindig újuló,
a lelkünk az, hol a múlt árnya rebben.
Én visszamenni többé nem tudok,
ott már a levegő is rég megváltozott...
Csak ódon házak, lombos fák sora
és templomok hús tömjénillata
idézne titkolt, égő vágyakat,
vagy sörhajával tán a Tettye várna...
A romok közt a hősök ősi árnya
még ott lebeg... de mindhiába várnám
a sárga, pécsi villamost, csak árván
állnék a tündöklő, tavaszi fényben,
csak állnék... várnék... mint valaha régen...
Nem hűtlenül, mert szeretem, szerettem
a várost, ahol életre születtem.
Ezer kakukknak édes otthona,
én hívő és hitetlen, mostoha
gyermeke, akit, lám, kitaszított,
most üzenem, még nem vagyok halott!
A büszkeségem talán ostoba:
hová nem várnak, nem megyek soha!
Szépséges anyám, kedves városom,
maradj álmom, ha nem vagy otthonom.

RÖVID ÖNÉLETRAJZ

Apám nagyivó sváb volt,
nemzett tán részegen.
Szelíd zsidó nevelt fel,
de nyugvó életem
a háború megtörte,
s bár nem láttam halált,
őt elsodorta sorsa.
Füstként a Mennybe szállt.

Voltam zárdista, buzgó,
mert jó akartam lenni,
felnőttként lelkes párttag...
Most nem vagyok már senki.

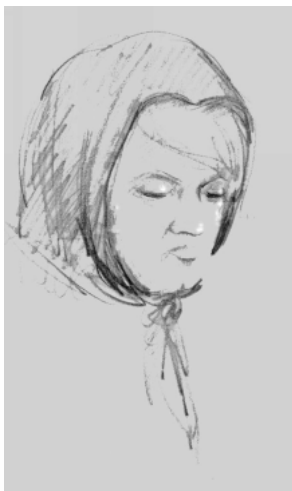
Véres XX. század!
Ha gyűlöllek, hát okkal.
Ó, mennyi tiszta érzést
fröcsköltél be mocsokkal!

ELÉGIA

Ott ült az ablak mellett.
Emlékszem, varrt szegény.
A tú parányi sebet ejtett
napbarnított kezén.

Tizennyolc éves voltam,
ki még semmit sem látott,
s megváltani készültem
gőgösen a világot.

Ahogy anyámra néztem,
egyszerre megviláglott:
Nem csak kereszthalálért,
szürke napok sodráért is
lehet ember áldott.

Anyám

BOGÁNCSÉNEK

... Hogy nem születtem nagy fenyőnek,
Nem nyújtok sárguló kalászt,
Hogy friss gyümölcssel nem lepem meg
A szomjan ballagó vadászt:
Ki bűnös érte?

... Hogy nem lettem oltárra rózsza,
Sem árnyas lombú, bölcs dió,
Hogy méz belőlem nem fakadhat,
Termésem senkinek se jó:
Ki bűnös érte?

... Hogy árok partján nőtt a száram,
Szívemhez járt út nem vezet,
Ki simogatna, szánva-szánna,
Megszúrom, jaj, a lány kezét:
Ki bűnös érte?

... Hát nézd meg jól a szent bogáncsot,
S taposd el tüskés ágait!
Gyűlölhet ő, vagy tán szerethet:
Csak szűrni tudja karjaid!
... Ki bűnös érte?

FIAMNAK

Elmúlt a nyár. Az ősi tüzek árván
kihunytak. Rég csak hamut hord a szél.
A hajam, látod, kendermagos tőle,
s a szemem alja csupa szarkaláb.

*Hol vagy, te láng, s voltál-e, mint ma érzem?
Vagy csak parázs, egy szikra volt csupán,
vagy csak egy árva szentjánosbogár,
mi máglyaként lobog egy régi égen?*

*Ó, mennyi álom! Mennyi rebbenő,
hiú reménység, foszló fény sugár!
Csillagtalan világba zártan élek,
és ki ne mondd, az út hová vezet!*

Fizess, ha kell! – *Fizetjük százszor is,
Hogy ujjaink közül kifolyt,
Mint a homok, a végtelen idő!
A végtelen, a múlt s oly rövid...*

Te, most nővé palánta, álmodj bátran,
De értőn mérj meg múltat és jövőt!
S, hogy késő könnyed soha ne legyen:
Álmodj a tettekért, de ne tettek helyett!

VIRÁGHALÁL

Levél a kórházból

Elmenni tudni kell.
Nézd a virágot,
mit a kertész mohón,
sietve vágott!

Ki gondol a halálra,
ha ránéz a csodás,
vágott virágra?

Áll büszkén,
vörösen,
merészen,
mindenre készen.
Soha ily szépet!
Maga az élet!

De néha, ha senki se nézi,
szinte reszket a szíve, érzi...
s ilyenkor hull le egy-egy szirma.

Súgó szeleknek könnyű szárnyán
úszom egyedül, s olyan árván...

Úgy gondolj rám, mint egy virágra,
Szépre, amilyen sose voltam,
Ha majd elmúltam.

VALAKI MINDIG VISSZAHÍV

Mikor úgy érzem nincs tovább,
utolsót lobban már a láng,
egy furcsa árnyék fojtogat,
hiába minden áldozat:
valaki mindig visszahív...

Valaki mindig visszahív,
mikor zokogva fáj a szív,
mikor a kétség és tudás
egymásra ront, s a pusztulás
szegény, bolond fejemre száll...

Szegény bolond fejemre száll
a sűrű éj s a rút halál,
és megfogják a vállamat,
már csak egy végső pillanat,
de mindig jön egy fénysugár...

Mindig akad egy fénysugár,
egy halvány foszló fénybogár,
mely megmutatja mennyit ér
az élet, s csupa jót ígér,
mikor úgy érzem, nincs tovább.

NAPLÓRÉSZLET

Tudom, hogy nincsen már elég időm,
Hogy letörlesszek minden adósságot,
Hogy eltüntessek minden hézagot,
Mít lusta kedvem közben elhagyott,
Hogy megtanuljam azt, mit elfeledtem.

Hogy hittel higgyek sötét éjszakában,
Hogy égve égjek olthatatlan lázban,
Hogy felragasszak néhány csillagot
Fejem felett a bús plafonra,
Tán bársony ég helyett ragyogna
Az öncsalás utolsó roncsaként.

Már nincs szükségem többé ámitásra,
És mások arcát félve nem lesem.
Széthulló énem tört szilánkjait
Talán még egyszer összemarkolom,
S kiáltok egy nagyot!
... De annak is mi haszna?

MINT A HANGYA

Mit akarok? Mit is akartam...
Fejemet homokba kapartam,
vakon, süketen vártam, hittem,
életet adtam, s lemerültem
a tudva-tudott semmibe.
Kinek van ekkora hite?
Most már irigylem én a hangyát,
amely fürgén halad
poros úton s a föld alatt.
Nem gondol semmit, nem kérdi miért,
csak húzza-vonja a hatalmas morzsát,
s ezzel betölti sorsát.
Hiszi? Nincs is hite!
Tudja. De tudja-e? Soha.
Annak a sorsa mostoha,
akiben megfordul az első kérdés,
amire válaszolni nem lehet,
mert nincs válasz,
mert nincs hit, nincs remény.
Csak út van: földön, föld alatt.
Csak cipeljük a szörnyű morzsát,
mi éppen utunkba akad.

SORSHORGOLÓ

Csak szem a szemre, lánc a láncra,
miként sodort a három párka...
Ki munkál, hajszol, mindörökre,
sorsunk szívósan ölti egybe.
Tervrajz szerint, vagy ég bolondja
szövi a szálát össze-vissza,
s nem tudhatjuk, mi lesz belőle,
közülünk kinek van jövője,
kiből lesz bölcs, gazdag, vagy árva,
csak szem a szemre, lánc a láncra...
Oltárra lesz terítő, fényes?
Király palástja, széle véres...
vagy lábtörlő dohos sarokba,
aztán a sors szemétre dobja...?
Ne nézz előre, ne nézz hátra,
horgolva, szőve, varrva, vágva...
csak szem a szemre, lánc a láncra!
Jaj, aki csak egy szem a láncban,
ne gondolkozzon, hisz bezártan
sodródik sorsa áramában,
és nincs kiút, csak ősi kényszer,
megtartani, ne málljon széjjel,
amit a többi összefogna.
Nincs üdvösség, nem jutsz pokolra,
csak ez a szédítő motolla...
s magasztalva, vagy meggyalázva,
csak szem a szemre, lánc a láncra...

KIS ÉJI ZENE

Kaskötő Istvánnak

Fülemben az esteli csendben,
már nem hexameterben,
dúdol a vér,
lám hajam is beszítálta a dér,
tán eljött az idő,
az hozta elő
szívemből az új muzsikát,
szomorú muzsikát.

Hogy ciripel a csend!
Parányi
cintányérok hada zeng,
és semmi se köt már,
semmi se old még,
és ki elindult,
lehet, hogy holt rég,
úttalan úton,
útfélre téve,
már csak azt várom,
mikor lesz vége,
mert hajamat
beszítálta a dér,
elszállt az idő,
lassul a vér...
az hozza elő
ezt az új muzsikát,
szomorú muzsikát...

SZAVAK

Mindig hittem a szavak erejében.
Bódító szép mesék fehéren
altató mákonyát
beszívtam sok-sok éven át.
Később csak hagytam,
higgyék, hogy hiszem...
hogy bennem ne csalódjon senki sem.

Én annyi könnyet, szenvedést
láttam, hogy elmondani
minden szó kevés...
Már kisgyerekként észrevettem,
hogy nem az okos szó az úr:
hogy ki-ki hogyan bírja hanggal,
úgy boldogul...
Csak ámultam, hogy hangos ordítás
hogy babonáz meg balga szíveket,
és hazugságok harsogó szava
halálba hajszol, jaj, százezreket.
Most álljatok meg!
Itt és most elég:
Skandáló örületből béke nem fakad,
csak szenvedés.

Szavak... Tudás bölcsője.
Szavak... jók és a rosszak...
Daltól, tudástól
senkit meg ne fosszak:
legszebb a szó, mikor anyánk mesél...
de legyen százszorosan átkozott,
aki hatalma mámorában
a szavak erejével visszaél!

FELKELŐ NAP

Felkelő nap szerettem volna lenni,
hogy várjanak rám álmottas kertek,
hogy két karjukat szívdobogva tárják
felém azok, akik engem szeretnek.

Bukó nap lettem, már annak születtem,
csak egy kis csík, mely vérkönnyébe fül.
Vihart jelez, vagy csak magát siratja?
Még néhány perc s végleg bealkonyul.

NYŰGÖS SZOLGA

Mondd, miért hívsz...
s mért éppen engem?
Ezernyi vágy ég még szívemben,
de mégis... Itt történhet bármi,
én nem tudok már azzá válni,
aki akartam lenni, vagy akit akartál,
és ha új kőtablát faragnál
fenn a hegyen,
engem ne hívj, ne küldj fel érte,
nyűgös szolgád vagyok, kinek verés a bére.
Hát verj!
Homokkal telt már szám, szemem,
mégsem tudom, hogy mit akarsz velem.
Miért pont én... és miért pont ide?

MÁRIA ÉS MÁRTA

Születtem Máriának,
ki mindig égre néz...
Mártává lenni, hidd el,
ezért volt oly nehéz.
Ezért voltak oly súlyosak az évek,
és most, hogy visszanézek
minden olyan,
akár egy furcsa álom.
Látom,
mit eddig is láthattam volna,
ha értőn figyelek a messzeségbe...
de ennek vége.
Nem köt már senkihez
sem vágy, sem szent ígéret.
Elmúlt minden ígézet.
Amit a sors rám mért,
vagy amit kért:
megadtam,
lélekben mégis
Mária maradtam.

HITETLEN IMA

Karácsony után

Két fiam felnőtt. Körülöttem
néhány száz vers: ennyi egy élet.
Uram! Nekem nem adtál úti-pénzt,
hogymiből kezdjek, miből éljek.
Nem gyűjtöttem, és nem herdáltam,
mert a semmi is több volt nálam,
csak létem léte volt ajándék,
de már attól is úgy megválnék...
Másnak nem érték, nekem csak teher,
a semmi lábánál hever...
Ennél több volna nagyra vágyni
érdemtelenül, vagy akármi,
ami célt ad, reményt, vagy vak hitet...
Azt is minek, azt is kinek?

A gyertyák lassan már kihunynak,
mit mondhatnék annak az úrnak,
aki szétfoszlott már a semmiben,
akár gyermekkorom, hitem...
Hát megteremtem újra, itt magamban,
hogy ne magam vádoljam szakadatlan.
Legyen, akire öklöt rázzak,
kire ráfogjam a világnak
tenger hibáját, tűnt reményét,
s ne bárányként várjam a végét.

GYORSULÓ IDŐBEN

Az évek futnak, súlyosan, dobogva,
én is gyorsulva süllyedek a múltba.
Tudom, hogy a világ meglesz majd nélkülem,
de mégis, néha már úgy képzelem,
hogy e világ az én világom:
napom, holdam, és csillagom... virágom...
s ha meghalok nem marad semmi:
velem együtt tűnik el valamennyi...
Persze magam is nevetek e képen,
volt már hasonló naiv tévedésem,
hát nem tudom, küzdjek-e ellene,
vagy inkább megnyugodni kellene,
nem tűnődni, mi vár a nagy egészre,
a világra, melynek nem leszek része.

ÖREG ÖSZVÉR TÖPRENGÉSE

Kicsit megállnék. Ez már kaptató,
öreg öszvérnek ilyen nem való.
Sok a kanyar.
Szakadék, vagy csak árok?
Éjjelre szállást, gazdám, hol talállok?
Lesz forrás, fű is egy falás?
Jaj, mennyi útelágazás!
Én nem tudom, melyik, hová vezet...
de láthatunk-e sorsot, végzetet?
Ne vedd le terhem!
Míg viszem a málhám,
talán nem a mészáros bárdja vár rám.

SZÁMADÁS ELŐTT

Lassan előnt a múlt,
mint céltalan, hömpölygő áradás,
és nem tudom, mi ez,
utolsó ráadás,
elszámolás, vagy merész újramezdés...
Bennem csak halvány feltevés van,
mindarról, hogy mi lesz a vége,
felnézek-e még egy felhőtlen égre...
Ha majd visszavonul az ár,
az erre járó mit talál?
Leszek-e még...
s rosszabb, vagy jobb, mint voltam,
vagy itt maradok, itt e sivár parton
szétszórt szemét s koszlott dögök között,
akár a többi, elfeledve holtan,
s lesznek-e éhes csőrök,
vagy a temetőszolgák, néma örök
takarítják el életem nyomát?

„A SEHOVÁSEVISZ UTCA”

Dr. Lelkes Miklósnak

Sokáig vándoroltam én,
s nem értem messzire.
Már nincs több útelágazás,
forrás... élet vize.

Utat kerestem? Rám talált!
Nem értem, hol vagyok,
csak hömpölyög a kósza nép,
megfáradt vándorok...

Annyit tudok, hogy nincs remény,
csak köd, s az út sivár...
és botladozni kényszerül,
mindaz, ki erre jár.

Ezer botlás az életünk,
és nincsen visszaút...
Jaj, lesz-e majd ki integet,
ha zárjuk a kaput?

FOGYÓ IDŐ

Ó az idő... az idő...
ez a volt-van-nincs-tovatűnt!
Milyen távoli rügyfakadáskor
a tél s a halál!
Úgy tűnik, minden belefér az időbe,
hosszú az élet.
Minden, mit ember elérhet,
itt van előttünk.
Nem sietünk,
bár hajtana tán már az ifjúi vér.

Megcsalt az idő... az idő...
ez a volt-van-nincs! Hova tűnt?
Nincs... már nincs...
Egyszerre vége.

HÁLÓBAN

Ó, mennyi fájdalom süvít a szélben,
s a felhők mennyi könnyet rejtnek.
Az út porában csalódások ülnek,
hull rám a por, szítál... majd eltemet.

Háló feszül köröttünk. Néhány bibic
fészket rak rajta és megél talán...
a többi, mint sok őszi pók reménye,
repül saját sírjának fátyolán.

EGY VISSZATÉRŐ ÁLOM

Mostanában gyakran azt álmodom,
hogy fölfelé megyek.
Romos lépcsőkön és törött létrákon
mászom, egyre csak mászom fölfelé,
és visszacsúszom mindig... újra...
Kitartóan, de egyre nehezebben
mindig csak újra... újra fölfelé...

Néha fölérek: föl a csúcsra.
Körülnézek és mindenütt romok,
ledőlt falak és szürke sivatag,
összezárult vagy beszűkült utak.

Ott fenn sincs más,
csak az, mi odalenn.
Fölébredek.
Fel kéne adni végre...
Fel kéne adni végre?
Nem lehet.

TÖRÖTT TÜKÖRBEN

Tavaszi, be ne csapj!
Tükröm eltörte már az idő,
honnan tudnám hát, ki vagyok,
fénylik az ég, én is ragyogok,
jaj, ki vagyok?

Álmomban kócos, apró angyalok
simítanak rám új fehér ruhát,
mosolyt arcomra s egész éjen át
kislány vagyok, tipegve lebzselő,
vagy táncos lábú, karcsú ifjú nő.

Tavaszi, ne neved rám,
elhervadt már az időm,
tükröm eltörött.
Visznek már, visznek holnap a kertbe,
hol más ápolja a mályvát
domború ágyások felett.

HORIZONT

Tudom, hogy közelít a perc,
mikor minden megáll. A horizont,
a kéklő, édes messzeség,
mint felkiáltójel hasít az égbe,
s szürkére árvult, rezignált közöny
suttogja utoljára: vége.
De addig, addig égjen minden gyertya,
zengjen a dal, mint régen, tegnap és ma,
s a test, lehet bár gyenge és beteg,
amíg van gondolat, akad, ki érti meg.
Meghal a vágy és a bársony tekintet,
összeszűkül, s körbezár csöpp világom,
de biztatom magam:
Amíg az öntudat, a lélek él, s szabad,
az utolsó percig ne hagyd magad!

BORONGÓSAN

Az életem eltékozoltam,
nem tücsökként, de nem is voltam hangya,
épp csak az idő folyt el... nap a napra.
Az évek szürke mozaikszemek
voltak tavaszi ragyogás helyett.
Magánvilágom: siratófalom,
nem szégyellem, csak siratom magam.

TITOK

Jávorka Ágnesnek

Gyengék vagyunk és sérülékenyek,
de, hogy ne lássa rajtunk senki,
öklünket rázzuk a világnak,
büszkén viseljük sebeinket,
hisszük, hogy nem tartozunk másnak,
csak önmagunknak.

Éjszaka,
vagy ha álmatlan hajnal éber
forgolódás közben talál,
megrebbenünk, mint gyertya fénye,
s kimondjuk sűgva, szinte félve,
mindenkinek a titkok-titkát,
mit eltemetni végleg nem lehet:
gyengék vagyunk... és sérülékenyek...

A FOGOLY MADÁR IMÁJA

Miért adott az Úr nekem szárnyat,
hogya nem akarta,
hogy felszálljak?

Minek a két szemem fényessége,
ha nem látok ki a
kéklő égre?

Kalitkába zárva nem vigasztal
előttem a tálka
teli maggal.

Ha magasba szállnék, újra Téged
dicsérne a hálás
madárének.

KÖNYÖRGÉS REMÉNYÉRT

Most már tudom, hogy a való világ
nem rím, nem fény, nem forró pillanat.
Most már tudom, hogy mindaz, ami áll,
Összeomolhat mind egy perc alatt.

Tudom, hogy a könny, munka és kacaj,
a kincs, tudás, a vágy, a szív, az ész,
ha nincs előttünk cél, hit és remény,
a semmibe, a múltó ködbe vész.

* * *

Uram, ha vagy, ne adj mást, csak reményt!
A hitet megteremtem majd magamnak,
a ködön át az utat megtalálom,
és meglelem a célokat ... ha vannak.

KÖSZÖNÖM, JÓL...

Ne kérdezd tőlem hogy' vagyok,
Hisz' a választ úgylis tudod:
Köszönöm, jól.

Hány jelet írtam már papírra?
Akár írhattam volna porba!
Hej, jobb lett volna kőbe vésni,
ne kelljen síró szemmel nézni,
amint viszi a víz, a szél,
a sok szemét, kosz eltakarja,
ha sárba hull, taposnak rajta,
és nem mossa fehérre senki,
a sors prédája valamennyi.
Nincsen barátság, becsület.
Ki fogja meg a kezemet?
Nem oszthatom meg gondomat.
Őszinte lennék? Nem szabad!
Én nem vagyok színész, se báb.
Nem lesz: Szamár vagy, add tovább!
Nem akarom. Nem leszek más.
Nem kell itt nagy leszámolás!
Csak még annyi erőm legyen,
hogy büszkén felcsapjam fejem
és úgy bevágjam, ahogyan szoktam,
az ajtót futtomban. Még jobban!

Vagy inkább csendben elmegyek,
itt nem hiányzom senkinek.
Még nem tudom... de azt hiszem...
Holnap... majd holnap megteszem.

Talán egyszer megkérdezed,
Hogy' s mint vagyok.
Mit mondhatok?
Köszönöm jól!

Dísznapraforgók

KÖSZÖNET TANÁRAIMNAK

Milyen jó, hogy annyit csiszoltatok!
Hosszú évek gondos munkájaként
minden egyéni mániámról már leszoktam,
és minden lángoló, szent őrületből
régés-régen kigyógyítottatok.

Most egy szabályos kis gömb belsejében,
kavicsban kuporgok szorongva.
Lám kész a mű!
Pontosan olyan vagyok, mint a többi,
és nem lehet már felismerni...
és nem lehet már rám találni
millió hasonló között...

VALAHOL MÉLYEN

Valahol mélyen... bűvös hangon
egy angyal dúdol... Egyre hallom.
Csak képzelődés? Éber álom?
Szétfoszlik, sehol nem találom.
Olyan sötét az éjszaka!
Soha nem érek már haza.

A lélek mélyén van az isten?
A félelem, és annyi minden,
szorítja torkom s szívemet.
Valaki majd csak eltemet...

Valahol mélyen... Én kerestem.
Ne kárhoztasson senki engem.
Az oltár mögött – Ostoba! –
nincs más, csak egy üres szoba.

ÁLOM

Nyakig a sárban. Meddig süllyedek?
Kezek nyúlnak felém... kezek... kezek.
Segítség... vagy, hogy mélybe lökjenek?

Kezek... kezek. Áldók, vagy támadók?
Öklüket rázzák, ha rosszak, ha jók,
ha dolgozók, ha semmire valók.

Zúgó tömeg, ó jaj: *Feszítsd meg őt...*
Köpd le a múltat, törd szét a jövőt,
taposd a gyengét, a már süllyedőt...

Villám hasít az éjbe. Ébredek.
Nincsenek öklök, sem szelíd kezek,
de mégis félek, s téged féltelek.

MÉRLEGELÉS

Gyerekkoromban azt kerestem,
lehet-e a Mennyben felettem
valami égi szent csoda.
Isten? (Vagy csak az ostora...)

Én arra jöttem rá, hogy ember
nincsen, aki dönthetne ebben.
Marad a kétség és ima,
mert választ nem kapok soha.

Mint piacon, mérlegre tettem,
a veszteséget, hogy' csökkentsem?
Betartsak mindent, mit kíván
a vallás, ez a nagy kufár?

Ha létezik Isten, hát győztem,
a Földön hasznosan időztem,
s ott fenn a tömjén illata
vár majd és angyalok kara.

Ha még sincs Isten, csak a Semmi?
A számlát el lehet feledni!
Legfeljebb azt mondják: e holt
bolond, de rendes ember volt.

MÚLÓ SZÉLLEL

Elúsznak múltó széllel a szavak
és nem marad egyetlen gondolat
csírája sem fejemben.
Csak ülök itt e kora őszi csendben,
s számolgomat mi volt,
s mi még lehet,
de kérdésemre nincs már felelet.
Minden megtörtént, mit felírt a Sors,
vagy csillagok között rendelve volt.
Hiába nézek fel az égre.
Talán meg kéne nyitni végre
az utolsó lapot...
de nem!
Még egy kis végső türelem,
talán még megérdemlek ennyit,
mielőtt meglátom a Semmit.

Budafai parkerdőben

Fogyó utak

MÁR NEM SZÁMÍT

Már nem számít, akármilyen volt.
A bánat csak parányi folt,
lassan kimossa az idő.
A rettenet, csupán e semmi,
hogy sem gyűlölni, sem szeretni
bennem már nincs többé erő.
Csak nézek: úgy, mint egy szobor
tekint végig a bokrokon,
s csodálkozik, hogy fű, fa nő,
mert volt jövő, de nincs jövő...

NYÁRFA TÖVÉN

Szép ez a táj. Ápoltak a kertek:
sort szaporázik a friss vetemény.

Nyárfa tövében írom a verset,
dúdolom halkán: nyárfa tövén...

Nyárfa tövében álmodom álmodom...

pisztrángos patakot,

kék tengert,

tarka reményt.

Hervad már virágkoszorúnk,

nem táncol rajta a fény.

Dúdolom mégis: Táncol a fény!

– dúdolom itt a nyárfa tövén.

Nyárfa tövére hullik a könny is,

messziről int egy szürke karó,

kalapján síró verebek ülnek,

hófehér ingét tépi a szél.

Nyárfa tövén, dúdolom én:

Tépje, csak tépje a szél!

LETENYEI FÁK

Ha átsuhansz a városon,
mert várnak hegyek, tengerek,
ha meg sem állsz, nem láthatod,
milyenek itt az emberek.
Milyen a táj, a kis patak
partján a fűz, milyen a tér?
Az idegen továbbrohan,
a vendég mindig visszatér.

A templom előtt hársfa áll.
Mókus, madár otthont talál,
és bokrok árnya integet,
úgy hívogat, mint csókliget.
Letenye parkja és tere
a Mura-völgy kis ékszere.
Virágos utcák, ablakok,
illatos kertek, balkonok...

Rákóczi fáját láttad-e?
Ágai közt ezer mese,
legenda kél. Élet... halál.
Alatta sokszor állt a bál.
Hölgyek és grófok, víg idők,
később zászlókkal úttörők
és ünnepek: az Új-Kenyér...
a platán alá mind befér.
Évszázadok. Múlt és Jelen.
Jelkép e fa: történelem.
Látott békét és háborút,
arany nyarat, sötét borút.
Nem hajlott meg vihar előtt,
ahogy a város: egyre nőtt.

Hát állj meg itt és nézz körül,
továbbrobogni, mondd, mit ér?
Itt vendég légy, ne idegen...
vendég, ki mindig visszatér!

FELSZABADULÁSI EMLÉKMŰ LETENYÉN

Szobor a téren. Egy szegény paraszt.
Szabadságot várt, békét és vigaszt.
Karját a fényre tárja, vagy legyint?
Múlnak az évek. Becsapják megint?
Koszorúzták már balról, jobb felől,
már nincsen szónok, akinek bedől.
Ki nincstelen, annak minden hiába,
csak négyévenként veszik emberszámba.
Gyűlhet köré szép ünneplő tömeg,
ő csak legyint... Remélem, értitek!

SZOBROK A LETENYEI PARKBAN

Fenyők állnak vigyázzban,
akác integet,
mely roskatag.
Köztük e pad
egy csöndes kis sziget.
Ágat himbál a szél.
Felettem leng,
mint súlytalan kötél.
Ki megdicsér, ki nem,
egyképp lendíti
tovább életem.

Barnálló, füledt későnyári este.
Állnak a szobrok mereven, feszengve.
Már nem kereshetnek padot, helyet,
kit fába véstek, annak
leülni nem lehet.
Lehunyt szemmel sem látnak jobb világot.
Jó így ez annak, ki csak rosszat látott.
Mindegy mi van, mi lesz és szű, ha rágja,
már nem övé a gond,
hagyhatja másra.
Arcán merev mosoly, múlnak az évek,
a fára gondol tán, mely nem volt védett,
valaki abból szülte őt, de árva,
s most itt áll végső pusztulásra várva.

Az árnyak nyúlnak,
szintén hasztalan.
Bokrok közt látom
mereven magam.
Ha voltam, és senkit nem érdekel,
azt mondom én is: jobb! Felejtsem el!

Sugovica

ÉJFÉLI POLÉMIA

Ha még hiszed, hogy lesz valami más,
jön még egy új, egy nagy feltámadás,
azt mondják rád: bolond...
de mondd,
hit nélkül, mint üres kalász,
inogni jobbra-balra, mennyit ér?
Ki jegyzi fel, hogy kinek jut babér,
s lágyabban ringat-e az anyaföld,
ha felsorolják, mennyit és mit értem?
A síron túl hiába minden érdem.

Csak a ma van.
Engem nem érdekel,
hogyan lesz-e más,
nem könyv az élet,
hol a folytatás
fontos lehet.
Ez láttelep.

Ne sírom mellett mondj beszédet,
mondd inkább most a véleményed,
de meg ne bánts,
legyen, mint sírbeszéd:
kegyes csalás!
Tőled minden kemény szó fájna,
égetne, mint özvegyi máglya,

megsemmisülnék,
vagy mint túl-sebes víz szélében a tajték,
apró cseppekre hullva
zuhannék vissza messzi múltba.

Még hároméves alig voltam,
mikor rólam már verset írt a nagyapám.
Azóta mennyit kaptam!
Egy kis füzet betelne szép szavakkal,
elégedett lehetnék tán magammal,
hisz ez remek...
lenne,
ha benne
magamra ismerek.

Ha gondolsz rám,
s ha szólsz, legyen szép és igaz.
A kettő együtt túlzás?
Jól tudom, hogy az.

Én úgyis elhiszem
mind, ami hihetetlen,
mert földön járok, mégis
ott fenn, a fellegekben.

Hiszem, hogy van még...
lesznek boldog évek.
Az öncsalással senkinek se vétek,
akár a tömjén füstje,
annyit ér,
de mégis kell,
hogy édesítse éltünk
valami több,

mint szorgos hangyalétünk,
valami cél: hová... miért... kinek...
Szavak... szavak... szavak!
Ugyan, ki érti meg?

NÉGYSZEMKÖZT

Tudod... Az élet így is, úgy is...
Ki ne mondd!
Csak szép legyen az út,
és mind bolond,
aki előre kesereg,
s azt várja, mikor jön a förgeteg...
mely végleg elsodor...
Most kimondom: temet.
Múlttá tesz minden küzdést, életet.
Megyünk... Megyünk a közös cél felé,
virágok, hantok, koszorúk közé...

Addig talán még lesz néhány tavasz
másnak... s nekünk is, majdnem az.
Ezer göröngyben
botlik meg a láb,
de a kék madár dalol valahol...
Te hallod még?
„Tovább! Tovább!”

Remény? Hát persze:
Mindig van remény,
míg tart az út,
pedig végül mindenki odajut...
Tudjuk, hogy nem számít hova
visz el a Szent Mihály lova...

Csak míg a saját lábunkon megyünk,
addig fontos: hogyan.
Botladozunk, és vándorlunk tovább,
egy kicsit sírva, kicsit boldogan...

FÉLÁLOMBAN

hol vannak a régi színek,
meleg barnák, bíborok,
gyermekkorunk édes íze,
mesék, álmok, illatok,
hol van már a tündéerkert, hol
aranyalma ring a fán,
hol a mesebeli sárkány,
aki nem is rossz talán,
lombok árnyán szép királylány
csókot várva szendereg,
álmait rég elrabolták,
feneketlen kútba dobták
ködös, álmos reggelek,
hol vannak a fiúk, lányok,
a sok földi, égi jó,
szegény Villon se találta,
hová tűnt a régi hó...

FOGYÓ UTAK

Lassan már elfogy alólunk az út.
Megyünk a pusztaságon át,
még visz a láb,
mert tart a lendület,
de már nem tudjuk, hogy hová, minek?

Forrást keresnénk, élő, bő vizet,
de lassan elfogy alólunk az út.
A nap tüzel,
cserzett bőrünk csak álca,
alatta ezer fájdalmas barázda.

Tán bosszúvágy volt, vagy csak félelem,
talán a lelkiismeret terelt? Hiába!
Lassan már elfogy alólunk az út.
Mindegy miért, és honnan érkezünk,
hisz' ok nélkül és céltalan megyünk...

Még szólnak hozzánk.
Kérdezik talán:
miért e vándorélet,
de lassan elfogy alólunk az út.
Csak bólogatunk: Más is idejut!

Letérni, félrenézni? Ó, miértetek!
Volt hitvallás meg zászló, büszke dal.
Már csak motyogva mondunk némi rímet.
Nem látunk otthont, nekünk-tárt kaput,
és lassan elfogy alólunk az út...

MONDD, HOL KERESSEM

Piramisok és templomok falára
vésték a lélek üzeneteit.
Maradt, ami maradt, s ha meg is értjük
a képeket, a szavak ezreit,
hol van a gondolat, mi hajtotta a vésőt:
átadni azt, mi át sem adható,
a vágyakat, a túlélés reményét.

Mondd, merre van az én piramisom?
Hová lehetne rejteni egy álmot,
felvésni fájó gondolatokat,
hogy szét ne rágja az idő, e végzet,
mikor az élet lassan alkonyul,
mikor az agy magánya
kis dobozok mélyére zárja
lassan a múltat, jelent és jövőt.

Mondd, mennyi az, mi megmarad belőlem?
A szétmálló papír? Mindenki ír...
Megszűnő, s újuló internetes lapok
hullámsírjába eltemetni végleg
mindazt, mi voltam, ami oly csekély,
de mégis volt, volt benne gondolat,
egy-egy felfénylő halvány szikra csak,
vagy hangyalét? Már magam sem tudom.
Mondd, merre van az én piramisom?

MAJD AZUTÁN

Anyám... szerelmem...
jaj, a gyerekek...!
Valakiért én
mindig remegek.
Aztán... majd aztán,
akkor én jövők!
Kibomlok és
az éigig felnövök.
Csillag leszek,
szikrázó, hófehér...
Hajamra lassan
hullik már a dér.

NEKEM ELÉG

Éveim száma bőven belefér még
a számsorba, hogy lottón megtegyem,
de, mint mondtam, én még sose nyertem!
Különben is: minek a pénz nekem?

Csak elszórnám, vagy féltve megvigyáznám?
Honnan tudhatnám? Nincs gondom vele.
Ha van, csak arra való, hogy kiadjam,
másnak arra, hogy szépen eltegye.

A gondokból ma gondot nem csinálok,
elég, ha a Nap fényesen ragyog...
fölszállni nem vágyom a magas égbe,
mert a Földön is vannak angyalok.

A RÓZSASZÍN TÜKÖR

Ki mondhatja, hogy ismeri magát?
Hiába nézed, kergeted magad,
hamarabb éred el – vagy csak hiszed –
bármelyik bújócskázó társadat.

Ki vagyok én?

Az öncsalás: egy rózsaszín tükör...
tükör előtt egy mesterkelt mosoly,
mely ösztönösen rögtön feltűnik
az arcomon, az arcodon...
Nincsen nagyobb szójáték,
mint amit
magunknak játszunk.
Minden szó kevés...
Mennyi pokoli tévedés!
Mert bekerít eltítkolt vágyunk,
hogy, ha már jobbak nem vagyunk,
legalább jobbnak látsszunk,
és ha már szebbek nem vagyunk...
jaj, mégis arra várunk:
hogy tükröm, tükröm úgy hazudj nekem,
hogy elhihessem..., hogy igaz legyen.

MIKOR AZ ELMÚLÁS KOPOG AZ ABLAKON

Egész napos munka után
döcögött velem haza a vonat.
Sehol egy ismerős,
se társ, se álom,
hát kibámultam, ki az ablakon.
Néztem a tájat, azt az őszi tájat,
mely oly szép volt, hogy szinte, szinte fáj.

... És akkor hirtelen új vágy támadt reám:
Leszállni bárhol... vége. Nincs tovább.
Akár egy ismeretlen állomáson...
nekivágni az erdei magánynak,
elfeküdni a nyirkos rőt avarban,
elbújni, mint egy sebzett őzgida,
s elaludni a fák közt mindörökre.
Takarjatok fák, védj meg őszi erdő!
Mentsetek meg e szürke, semmi léttől,
ami otthon vár! Nem bírom tovább...

Mozdulni kellett volna, de csak ültem,
s repült a vonat, vitt, csak vitt: haza.

Napok, hetek, vagy talán évek is,
nem tudom, mennyi telt el,
az arany lombok hívó suttogását
magamban mélyre, mélyre eltemettem.
Minden hiába!
Végleg? Nem lehet!
Mert gyűltek bennem fájo sikolyok,
feldúltak fojtott, belső ordítások,
de tudtam, tudtam, hogy még nem szabad.

Egyetlen hang és megállíthatatlan:
rohanni fogok, nem tudom hova,
ki a térre őrjöngve és sikoltva,
és többé abbahagyni nem tudom.

Azután elmúlt.
Megtört, mint egy átok.
Mentem, amerre vitt a sors, az út,
nem néztem már a kincses őszi tájat,
nem akartam többé kiszállni... bárhol...
a semmiben, az elmúlásra várva.

Szaladni? Annak vége. Nem tudok már.
Az elmúlás kopog az ablakon.
Csak az a sikoly fojtogatja torkom.
Amíg lehet, míg tudom, titkolom...

Mintha megtörtént volna mindez százszor...
vagy ott ülnék most is a vonaton...
Csak csendben, mozdulatlan!
Várni, várni...
Mit várok?
Magam sem tudom...

HOSSZÚ UTAZÁS

Megint egy újabb állomás?
Ütött-kopott, sivár, mint annyi más...
Ásító, fáradt, réveteg falak,
A sárga fények kábán inganak,
Lidérces, füledt álmokkal rokon
Mindegyvirágok semmi-halmokon...

Megint egy újabb állomás...
Aztán dübörgő, szédült rohanás:
Városok, falvak, nevesincs helyek...
Csattogjatok csak örült kerekék!
Vágtassatok! E lomha éjszaka
Mintha már évek óta tartana...
Már nincs új szín, nincsen több árnyalat,
Egyszervolt társunk foszló árnyalak,
Szerelmünk sója régen elfogyott,
Hűségünk fénye nézd, hogy megkopott,
De a vonat száll, völgyön át, hegyen,
Most átkelünk egy égő tengeren,
Vagy csak dereng? Hiszen hiába! Késő!
E moccanás, e jajdulás a végső!
A megtört ajkak szürke szegletében
Nem szökken új mosoly, csak gyáva szégyen,
S egymást lesik a fülke múmiái:
Ki fog közülünk először kiszállni?

TÜKÖR ELŐTT

Az idő ostora hegyével
jócskán megcsapott,
mikor a tükörből anyám
először nézett vissza rám.

Mire egészen elfogadtam,
a lassú hervadást,
új arc mosolygott vissza. Lám!
Köszöntelek, jó nagyanyám.

ZSUZSANNA

Álmomban találkoztam önmagammal,
csak állt a súlyos sárga test, nekem
úgy tűnt, Zsuzsanna áll itt újra
a fürdőben ... hetvenhét évesen.
És nem lesett rá senki, vén, se ifjú,
és nem vizslatták áhító szemek,
csak utcakölykök vihogták a látványt,
s dobtak felé pár elkésett követ.

ALUDNI, JAJ, CSAK ALTATÓVAL

Aludni, jaj, csak altatóval,
Dolgozni csak kávéval – mondd, mit ér?
Mérjétek le egy bűvös mérlegen
A koffeint és a többi mérgeket!
Mi még marad – nos, az vagyok magam!

Vagy annyi sem,
Csupán egy gondolat,
Mely egy rozoga szűrőn átömölve,
Ahogy lecsöppen, máris illan el,
S testem, e szűrő,
Fáradt, összetörve,
Még pár perc tán,
S örökre itt marad.

De semmi baj,
Figyeld: már fő a kávé,
Gőze belengi lassan a szobát!
Még tart a perc!
S míg tart a perc varázsa,
Hiszek egy győztes,
Boldog életet.

TOVÁBB

Mikor a tüzek mind kiallszanak
s elnémulnak a lázadó szavak,
ne hidd, hogy végleg megadom magam,
megyek tovább, sötétben, hontalan.
Hihetnéd azt, hogy járni sem lehet
félőn tapodva minden új követ,
vakon tapintva kerítést, falat,
de csak tovább, amíg meg nem szakad
e koldus lét, e céltalan magány,
s át nem lépek a semmi kapuján.

HETVENÖT ÉVESEN

A csend lassan befönt már
minden szegletet.
Mit kérhetnék a sorstól?
Kérni még lehet...
Először a lépések koppanása
váltott sustorgó csosszanásba,
aztán a messzi fények tűntek el
és nem maradt más, csak egy kis „közel”,
ez a miniatűr világ...
Nem int rám többé bimbózó faág?
Rohanni kéne távol, víg mezőkre
csapzott paripaként... a dőre,
kamaszos lélek még mit nem kíván!
Lásd, egy fotelben ülve, csendben várom,
hogy végre közelemben járjon,
és felsegítsen kicsi unokám.

REZIGNÁLTAN

Már csak napi hírek közt cammog elmém,
kiáltani torkomban nincs erő.

A síromon, lehet, hogy készülődik
a fű, mely egyszer majd mindent benő.
Mit mondhatnék? A tanulság ma zsáknyi.
Kibányásztuk s érvényét veszti már.
Ki bölcs volt – és azt hitte ennyi
elég a kincsből – csak egy vén számár.

Mindenki bejárja a maga útját
s mire úgy érzi, most már tudna tenni,
segíthetne, hogy másnak jobb lehessen...
addigra már nem kér belőle senki.

A LÁNC

Nem én vagyok a lánc végén az ékszer,
Mit készítették hosszú századok.
A szép jövőre lehunyt szemmel néztem:
Honnan tudhattam volna, ki vagyok!

Ma már tudom, de már minden hiába.
Egekbe vágytam, s űztem álmokat,
Nem láttam azt, hogy legszebb az egészben:
Vállalni bátran láncszem voltomat.

Láncszem vagyok egy hosszú-hosszú láncban.
Más lesz a kincs, ó, jaj, mikor jön el?
Csak tartsd erősen, csak vigyázva, bátran:
A lánc, a lánc még ne szakadjon el!

LELTÁR

Még mindig és mindig és mindig.
Zuhanni és felállni. Meddig?
Meddig lehet még újra kezdeni?
A papír magát csalfán kelleti,
betűket kér. Sőt: szavakat.
Akad-e bennük gondolat?

Inkább leltárt készítenék.
Mi maradt, mi mire elég?
Két láb – egyet sem ér.
Két szem?
Alig hiszem:
csak ködöt lát, bármerre néz,
és itt van még két lusta kéz.
A szívről ne beszéljünk. Még dobog.
Legyen elég, hogy voltunk boldogok!
Mikor – miért, de ez kit érdekel?
Elég, ha én tudom. Már oly közel
az elmúlás s a béke,
mikor mindennek vége,
de addig, újra s újra fel kell állni,
minden gödörből ki kell mászni,
minden csatában részt kell venni,
mert az úton, mit ránk kiróttak,
végig kell menni.

LEGALÁBB...

Legalább megpróbáltam.

Legalább...

Nem érte meg.

Tudom.

Most nincs tovább.

A kezét sem fogom.

Volt egy halvány,

gyenge próbálkozás

a magam törvénye szerint,

de semmi más.

„Neked esélyed sem volt” - mondta.

Csak legalább ne mondta volna!

Esélyem sem volt? Jaj, mire?

– kérdem, de nem válaszol senki se.

Mért süt a nap, ha

nem nekem ragyog?

Napot, holdat,

mindent megátkozok,

de semmit, semmit meg nem bántam.

Legalább megpróbáltam...

Megpróbáltam.

Rossz volt az elv, hamis,

de mégis megpróbáltam.

Jaj, mit is?

A KENYEREM JAVÁT MEGETTEM

A kenyerem javát megettem.
A morzsák, apró érdes csillagok,
héjából barna foltok bőrömön.
Mint elhagyott ebédlőasztal,
szedetlenül, sok szerteszórt falattal,
olyan vagyok.
Mondd, mért tanultam sok-sok éven át,
hogy mikor halt meg annyi ez, meg az,
ha élni nem tanított senki sem?
Éretlenül, egy papírral zsebemben,
mely bizonyítja érettségemet,
mint papírbakancsban a katonák
mentem a jeges nagyvilággal szemben.

Megtanulhattam volna annyi mást is:
Beosztani időm és kenyerem,
s vigyázni, jaj, vigyázni minden szóra,
és megtanulni, mi a szerelem.

A HETVENHETEDIK ÉVBEN

Ó, milyen jó, hogy ilyen szép
az elbúvó szavak tömjénes csöndje,
mikor már alig akad gondolat,
s az értelem behull lassan a ködbe.
Tegnap még fájt, és félszegen nevettem,
hogy nyelvem megbicsaklott és kereste
a mélyre rejtett bűvös hangokat,
s képeket szúrt a tűnt szavak helyére,
hogy ne zuhanjak még örök sötétbe,
hogy megértsétek, amit akarok,
és lázadoztam, hogy kevés maradt,
hogy nem elég csak nézni a falat!
... de lám, mesél a málló vakolat,
és jó feledni gondot, bajokat.
Ami maradt, a csendes nyugalom.
Talán elalszom egy derűs napon,
mikor már kimondani se tudom,
hogy „akarom”.

FÁRADTAN

Felhős az ég.
Virágok szórják bágyadt szirmukat.
Nincs több remény,
már mindent egybemos az alkonyat.

Mondd, mit kívánsz?
Van még, amiért élni érdemes?
Az út során
megkopott minden, ami szép, nemes.

Fáradt vagyok.
Nem számít már a múlt. Jövő se kell.
Te higgy, remélj
helyettem is! Engem nem érdekel.

Sugovica part

SZEDETT-VEDETT VÁLASZ EGY JÓL FÉSÜLT BÚCSÚZTATÓRA

A BÚCSÚZTATÓ

A termelési adatok sora, mint szünni nem akaró áradat zsongott át a megszokott útvonalon: egyik fülön be, a másikon ki. Már csak szavak... volumen... bázisadatok viszonylatában... Termelékenység... takarékoság és újra és újra: tudatváltásra van szükség.

– Na, nekem már nem – szögezte le magában Karcsi bácsi, aki kivételesen az első sorban ült, és kihúzta magát ünneplő ruhájában. Mikor kerülök sorra? Szorítja már a cipő a bütykömet.

Végre! Méltatás: Sok éven át... munkában megfáradt... Gyere vissza bármikor...

– Hiszen tavaly szó szerint ezt a beszédet mondták, mikor Piroska néni ment nyugdíjba. Azért szép, bizony szép, hogy itt mindenki előtt... és milyen megható...

Az öreg könnyezik... Egyedül ő.

Virágok... Kézfogás... Egy csomag.

– Valamit kellene mondani... Mit is, mit is? – de már sodorják kifelé.

– Gyertek a raktárba! Karcsikám, hoztunk virslit, meg sört.

– Mit is akartam nekik mondani?

* * *

Karcsi bácsi, nem baj, ha nem sikerült megszólalni. Elég, ha csak gondolt rá. Én megértem és egyszer el fogok mindent mondani...

Valahogy így:

SZEDETT-VEDETT VÁLASZ

Elhangzott itt sok tarka szólam,
Mint eddig mindig, minden évben.
Nem nekem szólt és nem is rólam
És az egészet nem is értem,
De lenne még néhány szavam,
Hisz én búcsúzom, én magam.

Mindig a rossz színt választottam,
És gyakran a rossz lóra tettem,
Lottó-ötösről álmodoztam?
Nekem nem lett még kettesem sem.
Mért lennék ettől kevesebb,
Mint annyian a nyertesek?

Hogy, amit mondtam, el is hittem?
És megbíztam mások szavában...
Ebben még semmi furcsa nincsen!
Vagy itt nem így megy mostanában?
Csak jó szót vártam, meleget,
Hogy megvívjam az egeket!

Most ajtó előtt úgy topogjak,
Mint vén kutya, akit kizártak?
Míg odabenn vígan boroztok,
Nekem majd csont is jut... vasárnap!
Hát kérem! Ez nem kenyерem!
Inkább eltűnök csendesen!

CSAK DÉLIBÁB

Néha még gondolok egy régi télre,
mikor a kertek alatt már a hó szitált,
de a szívemben tavasz muzsikált
és hittem, elhittem azt, hogy lehet
szív nélkül csók, szó nélkül üzenet.
Elég a vágy és minden megy tovább:
álom, mese, szivárvány... délibáb...

Elég hozzá egy röpke kép?
Mit akartam, és miben bíztam még?
Hogy felhők fölé szállok és az ég
megáld az örök ifjúsággal,
ami felér e látható világgal...

Oly messze már, mert tovaszáll
az álom, mese és a sok szivárvány.
Itt állok újra örök árván.
Csak délibáb: egy fejre állt világ,
Ennyi, mi megmarad.
Azt súgja: Nézz tükörbe,
és ismerd fel magad!

JÖNNEK A LÁNYOK

Jönnek a lányok... mennek a lányok,
könnyű virágok, rózsaszín álmok,
tüzek a napban, szikrák az éjben,
szél tovafújja, felgyúlnak újra,
azután csendben, egy őszi esten
magányos lelkük kihamvad szépen.

Arcom fa kérge, tövises mérge
kúszik az égre, s időmnek vége.
Meddig van holnap? Új tüzek gyúlnak
ifjú remények, régi emlékek
szomorú halmán. Idő hatalmán
elandalodnak, piros rózsából,
tövises ágból koszorút fonnak.
De szépek lesznek! De szépek voltak...

TÉLVÉGI ÁLOM

Most köd borul a kerti fákra.
Csak tetszhalottak. Tavaszt várva
alszanak békén, mit se sejtve.
Valahol csattog már a fejsze,
s hallik a fűrész sikolya.
Halotti ág e nyoszolya.

Te csak gondolj a szép tavaszra!
Az álmainkat behavazta
a felejtés s a tél varázsa,
de majd kikel ezer parázna
növény a földből s lánggra kap,
mikor szerelmet súg a Nap.

Hunyd le szemed s a rózsailat,
amely számunkra rég elillant,
körülfon újra, érzed? Érzem...
Nincs többé tél, a fénybe értem.
Álmodd, hogy megfogod kezem!
Ha elhiszed, én elhiszem.

BOTLADOZVA

Huzalok, drótok, szörnyű pókok
szövik be orvul kis világunk.
A látható s a láthatatlan
hurkok közt botladozva járunk.
Mire ösvényt vágnánk, és rendet
teremtenénk magunknak, másnak,
már megkondulnak a harangok,
s fekete árnyak vermet ásnak.

KÉTSÉG

Valami vágy... valami álom...
valami kérdés... nem találom...
Mondd el miért, vagy mondd miért ne...
Nincs rá szavam! Ha vége, vége!

Ó, jaj, mi ez? – így szólt anyám,
s meghalt azon az éjszakán.
Ó, jaj, mi ez? – kérdem és félek,
pedig még élek, én még mindig élek...

REQUIEM HELYETT

Ólomból szőni pilleszárnyat,
Hulló pihékből bércre várat,
Mécsszel jární nyári fényben,
Halottat kérni, jaj, hogy éljen:
Hiába mind...
hiába már...
Hiába, mindhiába már!

Én mégis, mégis útra kelnék,
Charon ladikján áteveznék,
Keresnélek földben, virágban,
Kiáltanék az éjszakában:
Hol vagy anyám?
... hol vagy anyám?
Hol vagy anyám, édesanyám?

REQUIEM

Hanna

Az út végére értem,
most csendben búcsúzom.
Sok év, amit megértem,
de én most sem tudom,
minden, mit tettem, írtam...
elég-e tőlem ennyi?
Még annyi mondandóm van,
s látjátok, el kell menni...

Maradni lenne jó még,
de ennyi fájdalom,
amit rám mért a sors, rég
elfojtana dalom.
Jajom ne hallja senki,
aludni vágyom csendben.
Jó lesz már megpihenni...
Megyek, mert el kell mennem.

A túlparton, mi vár ma?
Örökös éjszaka,
vagy szálló szent zsolozsma
és angyalok kara?
Csak egy ligetbe vágyom,
nem kell a másvilág,
őrizze örök álmom
ibolya s hóvirág*

* Utalás, G. Ferenczy Hanna „Téboly” című versciklusának
Nézetek c. versére

ÁLLJ FÉLRE SORS!

Állj félre Sors... Idő... Halál!
Itt annyi minden várna még!
Csak munka volt az életem,
s belém szakadt a szó, a kép.

Ne fuss szeker velem tovább!
Megállnék még. Pár pillanat
helyett pár év... az is kevés,
hogymondjam mi még maradt,

vagy csak a fényt lássam tovább,
mi rám süt most, s az illatot
érezzem, mit ezer virág
hint rám, mit egyszer itt hagyok.

Ez nem virág? Nem napsugár?
Tömjén és gyertyák illata?
Fáradtan megadom magam.
Hol vagy hazám? Van még haza?

BÚCSÚ EGY RÉGI BARÁTTÓL

Meghaltál? Élsz még? Mindegy, úgysem értem.
A szél elfújta léted és neved.
Vagy tán a sors törölte le, mint egy írást.
Barát voltál? Mindegy... Isten veled!

Felrémlik néha-néha kedves arcod
Egy-egy borultas őszi alkonyon.
A remény olcsó, a hit drága jószág:
Hogy élsz, remélem, hinni nem tudom.

Ha a vadszőlőt kinn a szél cibálja
S sötéten leng az omladó falon,
Káprázó szemmel szinte-szinte látom,
Te nézel be hozzám az ablakon.

Te szólsz hozzám a zörrenő levélben,
Bús ködpalástban te jársz kedvesem,
Foszló árnyékod látom átsuhanni
A dérral hintett, fáradt kerteken.

De lám, az ég oly szürke, szürke egyre,
És nem idézi kérdő kék szemed...
Meghaltál? Élsz? Ki tudja, jobb talán így.
Barát voltál? Mindegy. Isten veled!

KORNÉLIA DALA

Messziről jött és nagyon messze vitték.
Jaj, két karomban nem talált hazát.
Nem hittem el, hogy többé sose látom.
és soha többé nem ölelhet át.

Most hull a hó, mint akkor ott a sztyeppén.
Vörös pecséttel hideg homlokán,
feküdt a hóban, s én hiába vártam
éveken át, hogy mégis jön talán.

Hány évtized... telekkel... mennyi hóval!
A kinti lámpafénybe bámulok...
A pelyhek szállnak... Honnan is tudnátok,
hogy havas esteken miért sírok...

Téli gyümölcsös

NOLAN WHITE* SÍRJÁRA

Mondom neked fiam, hogy balga ember az,
ki túlbecsülve képességeit
nem számolja az évek gyors múlását,
s ifjút megillető babérra vágyik.
Hidd el nekem, hogy mégis mennybe száll,
mert írva az vagyon,
hogy boldogok, kik lélekben szegények,
s övék az ország ott fenn mindörökké.

* Nolan White (1931–2002) egész életében arra vágyott, hogy neki sikerüljön a leggyorsabban száguldania egy belsőégésű motorral. 72 évesen végül közel 700 km/h-t ért el, azonban belehalt a rekord kísérletébe. Az Utah állambeli Bonneville só-síkságon vesztette életét.

TEMETÉSEN

Uram, ki bölcsőt adtál
és ringató anyát,
kimérted utunk hosszát,
s lám, az idő lejárt.

Oly messze már a bölcső,
sírásba fúl a szó,
itt áll a ravatal már
és rajta koporsó.

Mit érnek, jaj, a csokrok,
a koszorúk sora,
ha, kit szerettünk, elment,
s nem látjuk már soha.

Ó, adj reményt a szívnek,
hogyan van egy szebb világ,
s ott tárt karokkal vár majd
szerető, jó anyánk...

EMLÉKEZÉS ZSÓFI MAMÁRA

Anyámnak tündérujja volt,
nyomán a szakadás beforrt,
leszakadt gombok serege
kereste, hol van a helye.

Kezében táncolt a kanál,
dalolt a fedő és a tál,
és tudtam, mikor este főz,
meséket gombolyít a gőz.

Én tündérséget nem tanultam,
és most, hogy visszasodrom múltam,
nem tudom, olyan fontos-e
a valóság, mint a mese...

HALOTTAK NAPJÁN

Voltam: KARÁCSONY,
CSILLAG, RAGYOGÁS.
Vagyok: hétfő... kedd...
szerda... nagymosás...
Vagyok reggelid és ebéded,
paplanod, párnád, hogyha kéred.
Csütörtök vagyok, szürke péntek...
Már el is telt e csöppnyi élet,
s leszek, mint annyi más, ha vége:
halottak napján gyertya fénye...

FARAGOTT KŐ

Faragott kőre írják majd nevem,
bár faragatlan voltam s ostoba.
Hagytam magam sodorni tétova
könnyű szellőtől, s nem láttam hova
tűnik tavasz, nyár, mennyi ősz! Igen,
repült a sok-sok csendes szürke év,
mire eszméltem, egy baráti rév,
az is csak álmaimban várt. Szívem
nem melegíti többé senki sem.
Csak írom itt, szörnyű jégfalba vésem
a fájdalmat, hogy nem hiányzik létem,
ha lehanyatlok majd az ősi ködbe
és beborít a feledés örökre,
s a kőről is lekopik majd nevem.

Emlékmű Budafán

TUDD MEG!

Most tudd meg:
az se baj, ha sírom árva,
s tavasszal nem lesz rajta
friss palánta.

Lesz gyermekláncfű,
bogáncs is jöhet,
csak ne rakjatok
fölibém követ!

Jönnek darazsak, lepkék,
fürge méhek,
elzűmmögik,
hogymilyen rövid volt az élet.

Ki itt pihen,
megkapta, mire vágyott.
Sírjára nem kell ültetni virágot.

NAPLEMENTE

Megy már a Nap, az alkonyat
kibontja szürke selymét,
akár a füst, úgy száll fölém,
s lassan betölt a nemlét.

Bezárnék egy-egy unt kaput,
elhagynék pár barátot.
Ne hívjatok, ne várjatok,
de gondolok majd rátok.

Lehetne szép az elmúlás?
Magába-roskadó fa
rügyeit csíz keltette fel,
most csendes altatója.

Így lenne jó, álomhajó
ringatna át a túlra,
de nem lehet. Ezernyi vágy
kapaszkodik a múltba.

LEVÉL

Hány ismerős ment el fiatalon!
Árnyékot sem hagytak a friss havon.
Még itt vagyunk, mint fosztott téli fák,
csak nézzük, mint vajúdik a világ,
s nem szüli meg a béke egerét.
Tudjuk, de nem mondhatjuk: már elég!
Csak állunk mozdulatlan, révedezve,
mindent tudva és álmokat temetve.
Ami elmúlt, annak már vége:
örülni, sírni nem kell érte.
Minden „ma”, minden új nap: új remény,
de erről máskor, másik költemény...

TIBORNAK

Csókoltál, mikor csókra vágytam,
s virággal hintetted be ágyam.
Most itt ülünk az esti csendben,
látod szívem, megöregedtem.

Azért volt minden öröm, bánat,
hogy végül újra rád találjak,
hogy legyen, aki elkísér,
ha az út lassan véget ér.

Kinn fú a szél, eső szemerkél,
beleng a múlt, de mit tehetnél?
Csókoltál, mikor csókot kértem,
most simogatod sajgó térdem.

HÁROM LÉPÉS

Az együttérzéstől a kegyetlenségig

BÁRÁNYSIRATÓ

A bárányokat mindig leölik.
Feltálalják,
kutyák, vagy farkasok azok
kik őket habzó szájjal megeszik?
Mindegy nekik.

Közöttünk jár a félelem.
Ha összebújunk
félénken vacogva
s hiszünk a gőzölgőn
védő akolba',
hát egyenként tépnek,
nyírnak, vagy vágnak...
Utólag nincs helye a vádnak!
Mindig lesznek Pilátusok
és minden kéz, fog és köröm
újra csillámló, tiszta lesz.
Jöhet a húsvéti öröm!

Bárány, ne sírj!
Ne bégecss!
Ne nézz a késre,
mely testvéreid
meleg húsától véres.

Gondolj az ékes táltra,
mely felmagasztal majd
vendégre várva!
Mit számít, hogy csak egy az életed!
Melyik gyomorban végzed és mikor...
hát nem mindegy neked?

SOVÁNY VIGASZ

Bárány, ne sírj, ne bégess!
A farkasok ideje véges.
Volt arra példa,
hogy nem a bárány lett az első préda.
Jövőd kitárul, látsz még tarka rétet,
mielőtt utolér a végzet.
Bárány! Hát téged nem vigasztal
a díszes tál és az ünnepi asztal,
mely végül felmagasztal?

HÚSVÉTI MESE

Bárány, ne bégess!
Ígérem, minden késem éles,
és nem fog fájni:
történjen bármi...

KÉK CSEND

EGY KIÁLLÍTÁS KÉPEI

I.

Álmomban kék a kék Duna.
Ringat. Lágyan sodor tova...
Árvult, üres tutaj vagyok,
de várnak öblök, tárt karok,
és partok várnak, zöld hegyek,
barátok hívnak, intenek.
Az álom persze mit sem ér,
mert véget ér, ha véget ér...
Közel s távolban semmi kék,
csak szürkeség, csak szürkeség...

II.

Talán egy hegy... talán egy vár,
de omladék, már rég nem áll.
Csak szürke kőben barna ér,
vagy ősi nyom, és rajta vér...
Itt nincs virág, termő faág,
csak gyom, bozót és pusztaság.
Tüzes a nap, tüzes az ég,
forró a szikla és a lég.
Mondd, mit remél, ki erre jár?
Halálos csend... halálos nyár.

III.

Valahol messze rőt hegyek
aranygyümölcsöt rejtenek,
de addig hosszú még az út,
elfárad mind, ki odajut.

Itt komor zöldek hűvöse
csak vágyat ébreszt, messzire
futnék, arany ligetbe fel,
de már a visszhang sem felel,
leszáll a köd... jaj, nincs tovább,
nem jutok már a völgyön át.

IV.

Feljutni, fel a hegytetőre!
Ne nézzünk hátra, csak előre...
Míg tart az út, míg hajt a vágyunk,
hiába sebzi kő a lábunk,
téphet bogáncs, gáncsolhat bárki!
Így lehet csak a csúcsra hágni.
Hirtelen minden véget ér.
Se út, se ösvény, sem remény.
Felettünk trónol győztesen
a hegytető... s a végtelen.

V.

Egyszer minden tűzhely kihűl,
az emberzsivaj csendesül,
fű borít régmúlt lábnyomot,
csak acélvázak állnak ott,
hol volt egy ország, benne nép.
Már ősvadon a messzeség...
Még áll egy templom: kong fala,
mert papja sincs, s ha egymaga
ragaszkodik a régi ranghoz,
az Isten magának harangoz.

ÜZENET

Kozma Ferencnek

Kinyitottam a ketrec ajtaját.
A kis nyuszi kidugta orrát,
de visszarettent még egy pillanatra.
Aztán kilépett... s újra vissza.
És egyre messzebb, tágasabb világba,
de megtartva a menedék felé
vezető útja emlékképeit.
Valahogy így... valahogy így lehet csak.
Apránként megismerjük a világot,
megismerjük a mások igazát,
elfogadjuk, hogy ebben a világban
nem egyetlen odú a saját ketrecünk.
Aztán vígan... előre bátran,
de mindig úgy, hogy nem felejtjük el,
hogyan találunk vissza önmagunkhoz.

HAZUG ÁLMOK

Ezerszer eltört, mindig összeraktam,
mindig bíztam ígérető szavakban.
Most elfáradtam. Nincsen már miért.
Beláttam, minden régen véget ért.
Hazug napfény és hazug csillagok,
magam is csak hazug álom vagyok.
Ritmusok, rímek zümmögnek körül,
valaki talán ennek még örül.
Valahol talán lesz egy árny alak,
mely testet ölt és így szól: vártalak,
és összerakja mind a cserepet,
mit szerteszórt a sors. A szeretet
szavára várok... várnék, bár tudom,
hogy álmodom, ezt is csak álmodom.

Erdei út

TALÁN LEVÉL

Talán levél, talán csak gondolat.
Nem mondhatom ki, mennyire...
mert ha kimondom, nehezebb neked
és nekem is. Elönt a félelem.
Félek, hogy nem jössz,
s attól is, ha jössz.
Félek, mert egyszer téged is elér
az égő láz, ami a vándor madarak
szárnyát repülni készíti,
ami a pisztrángok hadát
ezer veszélyen át
kitartó útra kényszeríti:
vállalni mindent, de hazafelé!
Csak vissza... vissza
az álmok honába!
A fészek melege,
a gyermekkor meséi...
Repülsz felém, de más már a vidék,
és ismeretlen kert és ház fogad.
Nem ismerünk egymásra.
Melengető karom keresnéd,
és itt egy idegent találsz.
Tán jobb, ha senkit,
csak emlékeket,
amiket megszépít a messzeség.
Kegyetlen szavak?
Nem.
Az élet, az kegyetlen!

ŐSZI ILLÚZIÓK

Ősz van megint, lehulló levelek
varázsát nézem. Szívem megremeg.
Sodorja szél, aztán a földre hull,
de akad köztük, ami nincs sehol,
mert újra, s újra fel, magasba száll,
nem is levél, boszorkány, vagy halál?
Vagy álom, mely csak a lelkünkben él?
Köd? Látomás? Mégis mindent megér.
Felejténéd, de többé nem lehet,
bár híre sincs, s nem jön más üzenet
csak ősz, csak fény, csak hulló levelek.
Töppedt avart rugdosva lépkedek.

Tőlem panaszt ne halljon senki.
Amíg van út, tovább kell menni.
Avart rugdosva? Foszló álmokat
számolni? Évet, hetet, napokat?
Mérlegre tenni, hogy mit értem el?
Nem érdemes. Az idő másra kell.

A meglévőnél százszor többet ér
az, ami csak a képzeletben él,
mert álmaidban mindig visszajár
mint múlt tavasz, mint izzófényű nyár,
mint őszi csend, mint szálló csöpp levél,
utána kapnál, több a semminél...
Kérdezheted, csak álmodban felel.
S ha nem kérdeznéd többé? Ne tagadd!
Hajnaltájt megszorítja torkodat...

KÓSA ŐSZI GONDOLATOK

Eljött az ősz. Kosárba szedd:
a sok gyümölcs beérett.
Elérted, mit elérhetőn
kínált e cafka élet.

Már szél süvölt, későre jár,
vadalma csüng csak ágon.
Fanyar levét élvezze más,
én jobb zamatra vágyom.

Míg néhány kósa, vert madár
tengődik gyér gyümölcsön,
már hull a hó, s tán megfagyok,
de büszkeségem őrzöm...

A város szélén

A FÁK ALATT

A fák alatt, közel a házhoz,
Így szólt a férfi asszonyához:
Tudd meg, te vagy az életem,
Te vagy a sóm, a kenyérem.
Hűs hajnalom, munkás napon
Hazavezérlő csillagom:
Tövisek között áfonya!
Ha nem lennél, engem ki várna?
Te vagy a lelkem téli álma,
De „ő”... a tavasz mámora!

ÉJVARÁZS

A telihold varázslata a kertre
hullatja bűvös, ezüst, záporát.
Manók táncolnak bokrok alatt, lesve
az életadó holdfény sugarát.
Kék szirmait riszálja örömében
a katángkóró, itt ő is király.
A hold elé egy sötét fátyol lebben...
Eltűnnek. Csend. A kert ismét sivár.

DIÓHULLÁS

Hullasd te diófa,
hullajtsd évről-évre
millió fiadat
számolatlan, várva:
Talán akad száz is,
aki gyökeret ver,
talán akad tíz is,
akit ki nem vágnak,
talán majd akad egy,
ki magasra szökken,
s gyönyörű lombjával
édes árnyat terít
e gonosz világnak.

PIROS PÓLÓBAN

Már nyolcvan felé járok.
Ha megérek még egy-két évet,
kihúzzhatom magam, (ha tudom),
mert ennyit egy őszám se ért meg.

Csak azt ne várjátok, hogy feketébe járjak,
vagy a falhoz lapuljak, mint éjféli árnyak.
Nevethet rajtam bárki,
én akkor is piros pólóban fogok járni!

Arcomon, tudom, látszanak az évek,
de tudjátok meg, ez csak álarc,
itt belül fiatal marad a lélek,
amíg csak élek.

MINT FÁK A SZÉLBEN

A dombtetőn, a ház előtt
két roskatag fa. Összenőtt,
hatalmas kettős korona,
mint életünk sok ág-boga...

Milyen szél tűzte őket egy halomra?
A csíraébresztő tavaszi pompa
ideje véget ért.
Ki nő nagyobbra, virít szebben?
Vívtak együtt és egymás ellen
fényért, esélyért, életért.
... És ág törött, gallyak szakadtak,
mikor viharban összecsaptak...
... de mégis támasz, mégis társ az,
akit a sorsod melléd választ...

Most mintha azt zúgnák a szélben:
– Vigyázz!
 – *Vigyázok...*
– Érted s értem!
 – *Ha te kidőlsz, nekem is végem...*

MENYASSZONYTÁNC

Erikának

Táncoljon hát a szép menyasszony!
A nótát Nyári Sándor húzza,
Dohogva dong a bőgő húrja:
Táncoljon hát a szép menyasszony!

Ne bánd, ha csetlik-botlik lábunk,
Apád a bort oly bőven mérte!
Repül a pénz, csak táncolj érte,
S ne bánd, ha csetlik-botlik lábunk.

Ha pörgő szoknyád láza lankad,
Bölcsőt hozunk a tánc helyére.
Védjen a szeretet s a béke,
Ha pörgő szoknyád láza lankad!

TALÁLKOZÁSOK

Pici babák, kocsiban gögicsélve,
de gyorsan felnőtt lesz belőletek!
Holnapra már pimasz tinédzserek,
átnéznek rajtam, szinte meg se látnak,
pedig én mindig rájuk ismerek.

Aztán egy nap fejükön hetyke konttyal,
kocsit tolnak egy tündérszép poronttyal,
és mit nem hallok újra! – Csókolom!
Megállok. Minden porcát megdicsérem,
könnyű, hisz' egy baba maga az éden...

Aztán kókadtan szatyrokkal sietnek,
fáradt-megtörtek, felnőtt már a gyermek...
Leszegett fejjel észre sem veszik,
mikor az utcán egy új víg csapat
megy el mellettük, s nem köszön nekik.

PÁSZTOROK KÖSZÖNTÉSE

Békesség néktek pásztorok!
Fekete éjben jártatok,
viharos felhők gomolygása,
szélvész sem tántorított hátra.
Egyetlen csillagot követve
érkeztetek meg Betlehembe.
A gyermeket jászolban látva
töltse be lelketek a hála:
A bolyongás már véget érhet.
Kívánunk nyugodalmas éjjelt!

HAJNALI KÖRKÉP

A kupolás templom ajtaja zárva,
A pálinkamérés bezzeg nyitott!
Lódulj öreg, bemehetsz, hogyha fázol
és ha a pénzed még el nem fogyott.
Redőnyök mögül kandi szemek lesnek,
Nyit-e a pék, s a rendőr merre jár?
Kutya kotor egy kiborult kukában,
hátha egyszer mamut-csontot talál.

HAJLÉKTALAN AZ ÉJFÉLI MISÉN

Ide csak melegedni jöttem,
kinn hull a hó, s az éj hideg.
Ruhám kopott, hát tőlem itt is
elhúzódnak az emberek.

Az imákból már rég kikoptam
s a hangom is olyan rekedt...
Itt ének száll feléd, s imádság,
velük szárnyalni nem merek.

Régi imáim elfeledtem:
pedig nagyanyám oktatott...
de itt a tömjénfüstös éjben
valami fájón felragyog.

Igen, hazudtam... loptam... ittam.
Volt asszonyom, de elhagyott.
A gyermekem, ki tudja, hol van?
Talán még él... talán halott.

Én nem kérek már semmi kincset.
Adtál, s elszórtam eleget...
csak hadd maradjak itt a fényben,
s jusson nekem is szeretet.

JANUÁR

Kihuny a fény, a szent Karácsony fénye.
Nem zúg a szilveszteri hangzavar.
Hó hull szemétre, papírtrombitákra.
Ez január, mely mindent eltakar!

Kijózanodva állunk, és tűnődünk,
mit hoz az új év, lesz-e majd meleg
szoba a kemény fagyok idejére?
Jut-e fedél, kenyér mindenkinek?

Ki híd alatt hál, a párnája újság,
és takarója piszkos pártplakát,
annak hiába kántálsz szép Újévet...
Állj félre költő, mert csak köpne rád!

FEBRUÁR

Havas utak, hazai tájak,
Száncsengő hangja, régi dal...
Mebúvik szíved rejtekében,
S még ma is újra felkavar...

*Most, mintha fejre állna a világ:
Őszből tavaszba fordul át.
Becsap a régi kalendárium!
Se hó, se jég, amíg a szemünk ellát.*

Pihenni vágyó fák kérgét feszíti
Az incselkedő langyos napsugár.
Nyugalmat várna erdő, kert, s a rét is.
Adj nekik havas paplant, Február!

FEBRUÁR VÉGÉN

Mit mesélhetnék most,
Február havában?
Víg farsangi bálban
Én bizony nem jártam.
Hideg szelek fújtak,
Az arcomba vágta,
Nagykendőbe bújtam,
Mégis rám találtak.
Havat sepergettem,
Tüzet élesztettem.
Tavasról daloltam?
Jól be is rekedtem!
Tél végéhez érve,
Már csak azt kívánom,
Hó helyett hóvirág
Nyíljon a portánkon.

TÉL KÖZEPÉN

Még túl hosszú a tél:
ez január,
s beláthatatlan a hóförgeteg.
Világunk álma mély, és dermedő
minden tavaszra váró gondolat,
de hinni kell,
mert egyszer minden bánat véget ér.
Legyen bár hó özön,
jég, fagy, lavina, köd:
a Nap előbb-utóbb kisüt,
és az ágak között
bimbózik a remény.

TAVASZVÁRÓK

Hó-ködmönét az év ledobta,
virágos kaftánt húz helyette.
Gyerünk, gyerünk a szép tavaszba,
zarándokoljunk dombra, hegyre!

Tarisznyámban kevés a krajcár,
de szívemben remény temérdek.
Megújulok, megújulunk mind,
tavaszváró, szomorú lények.

TAVASZODÓ

Feszül már a fűzfa kérge,
kék ibolya kandikál,
fittyet hányunk óra, jégre
mert a télnek végleg vége,
s fenn a tetőn talán végre
kelepel egy gólyapár.

Oly jó lenne így dalolni,
tavaszvárón! Nem lehet.
Mert az emberek szívébe
nem virít a tavasz éke
boldog élet szép reménye,
csak fekete fellegek.

Márciusi fürge szellő,
virág, napfény, szép tavasz.
Együtt megyünk kéz a kézben?
Ünnepelhetünk, mint régen,
zászlók alatt, békességben?
Már csak álom. Nincs vigasz.

FÜZFÁK A SZÉLBEN

Áprilisi szélben
a Balaton partján
kopott ágaikat
lengetik a fűzfák.
Tépett sárga kontyuk
dacosan dobálják,
mintha elfutnának,
mintha indulnának,
de csak állnak, állnak,
mint útszéli kurvák.
Tele az országút
két pereme végig,
Rikító bánatuk,
olcsó koronájuk
felsárgul az éjig.
Országutak szélén
mennyi fűzfa fér el?
Mennyi fűzfa hányja
loncsos sárga ágát
a tavaszi fényben?!

HAZAFELÉ, ÉJSZAKA

Megjött az édes kikelet,
Csábít balzsamos illata.
Icipici csillag, vezess,
Hajnalra hadd érjek haza!

Hegy-völgyön át vezet az út,
El-elfáradva ballagok.
Omladó kövek, várfalak,
Alattuk nyugszik száz titok.

Egy ódon templom, mintha még
Harangja néha kongana...
Mondják, csuhák suhognak ott
Éjfél tájt minden éjszaka.

Én nem tudom... én nem hiszem,
Hogy visszajárhat bárki lélek,
Mégis, mégis boldog vagyok,
Amikor végre hazaérek.

PISZKOS FELHŐK ALATT

Piszkos felhők az égen. Ez tavasz?
Valakinek. Nekem már rég nem az.
Csók csattan, párás ölelés
sok, esőverte kapualj alatt,
sietni kell, mert az idő kevés,
az ifjúság csupán egy pillanat.

Egy emlék, vagy talán csak képzelem:
Kis sámlin ültem háromévesen.
Azt mondták, jó legyenek.
Én ültem csendesen és vártam,
mert másra se vágytam,
csak, hogy a nagyok megdicsérjenek.

Lehet, hogy közben néha tán felálltam,
és rátok néztem, nyüzsgő emberek,
kik úgy vigadtok, mint egy furcsa bálban.
Éreztem, lépnem kéne, s nem merek.

Mintha ott ülnék most is megmeredten,
remegve, s bízva a nagy semmiben...
Majd jön valaki, s azt mondja, felállhatsz,
mert nem voltál rossz, kedves gyermekem.

DÉLUTÁNI KÁVÉ

Tombol a nyár, a húsbe húzódtam,
Cinka cicám is itt heverész.
Ő a virágállvány menedékén,
én a fotelben szunnyadozom.

Lefőtt a kávé, jaj, de meleg még,
éget a findzsa, várni muszáj.
Várni, csak várni, fogni se tudja
csésze falát az asszonyi kéz.

Nyúlnak az árnyak. Ébred a macska.
Enni szeretne: – Adj szaporán!
Jó falat. Ízlik? Nyalja a száját.
Macskaörömnek ennyi elég.

Hol van a kávé? – Itt van a csésze.
Rég hideg az már! Jobb nekem így!
Errefelé azt tartja a mondás:
„Szépít a kávé, hogyha hideg.”

ÁLMODOZÁS A KERTBEN

A házunk egy templom tövében áll.
Itt megszokott az ének és az ünnep.
Köröttem napfény, virágok, cicák...
fohászok és papok már elkerülnek.

Galambok búgnak s orgonán dalok,
mikor a kertben ülök révedezve,
magamban halkán verset mormolok,
s a könyv már lassan lecsúszik ölembe.

Én mindent hittem, és mindenkinek,
most lassan nem hiszek már senkinek.
Bolondság volt, az ég előtt sem érdem.

Már csendesül az emlék és a vér:
Mi játék volt, ma már semmit nem ér.
Későre jár, a jövő nem jön értem...

POGÁCSAHÁZ

A reggel szürke, szinte ásít,
a bokrokon még dér tanyáz,
két fürge kéz az ajtót nyitja
s kitárul a Pogácsaház.

Itt minden kék-narancsban játszik,
ragyog a pult, az ablakok,
a fal mellett fényes kemencék,
és szállnak már az illatok.

Már fő a kávé, tejszín bőven,
ha szomjazol lesz Cola még,
ha közben traccsra támad kedved
a két kis asztal épp elég.

Halomban vár a sok pogácsa
és mákos, meggyes falatok.
Ki tudna ennek ellenállni?
Fogyókúrázni nem fogok!

A kiszolgáló? Sose morcos,
gyerekhez is van szép szava.
Gondok, bajok itt sose várnak,
csak a pogácsák illata.

Ha keresel és nem találsz meg
a címemen, ahol lakom,
gyere csak a Pogácsaházba,
ott épp egy versemet írom.

REINKARNÁCIÓ

Néhány évezred távolába nézve
derengő képet látok, mely elámít.
Talán szirén voltam egy zátonyon,
ki hajósokat sziklaszirtre csábít.

Vagy egy lidérc s a nádak közt lebegve
rákászt, halászt hívtam a rejtekembe,
és mert elnyelte mind az ingovány
nem tudta egy sem, ki lehet e lány.

Álmomban néha vissza-visszajárok
a hullámverte vad szirtek közé
hol én voltam részeg kalózkod veszte,
értem végezték örvény fenekén.

Míg vad vihar sodort árbocot, deszkát
s halászikollyal jajgatott a szél,
én nekik énekeltem fenn a szirten,
kik lenn pihentek tenger fenekén.

De változott a tengerek világa,
a gőzhajó dalra nem csábított.
A motorcsónak hangja puszta lárma.
Már alig látok ringó ladikot.

Hová lettél zengő habok vitéze,
ki minden dalnak, vésznek ellenállt?
Majd megtalállak, bárhol bújsz előlem,
nem úszod meg, hogy értem halj halált.

Valahol messze pásztor sípja sír fel...
Szegény fiú, ki még most sem feled!
Hát nem kerüli el mégsem a végzet.
Megjárja mind, aki szírént szeret.

Ha nyáját pásztor hajtja völgybe, lenn
én farkasbőrbe bújva meglepem,
s ha szétfut mind a bárány, én magam
a pásztor torkára vetem magam,
s míg vére fröccsen füre, fára, rögre
nevét szívembe zárom mindörökre.

Patakpart

Budafai tó

ÚTKÖZBEN

Gyerünk, hív egy másik vágány!
Szebb út, igazabb szivárvány!
Gyerünk, újabb hegyek, dombok,
Hívnak, hát én igent mondok.
Fel, rohanjunk! Új igazság
Harcol itt s a régi gazság!

Tábla jelez minden várat,
Hová tárt karokkal várnak.
A dombtetőt én elérem,
A szivárványt is felérem!
Felcsillanó gyémántszemek,
Igazságot zúgó hegyek!
Én elérlek, mind elérlek!

Ha elértem, s hogyha látom,
Hogy csapott be új barátom:
Hogy a fénylő gyémántpatak
Csak egy törött üvegdarab,
Hogy a lombok sűgő hangja
A csalárdság hírharangja,
Csodálkozva, meggyötörten
Hitetlenül hull a könnyem.

... De ott, hol a felhő kéklík,
Új magasság orma fénylik...
Gyerünk, hív egy másik vágány:
Szebb út, igazabb szivárvány!
(És kezdődik minden előlről)

KICSI MILLI BALLADÁJA

Kis Milli ment az úton,
Lábára por tapadt.
Ha zápor jött, megázott,
Taposva rút sarat
De ment, csak ment tovább.
Ő ment, csak ment tovább.

Hívták virágos kertek,
Intették mind a fák:
Maradj itt árnyainkban,
Rövid az ifjúság.
De ő csak ment tovább.
Csak ment, csak ment tovább.

Mondd, messze még a végcél?
Felelte: nem tudom,
De menni kell előre,
Mert itt nincs otthonom.
És ment, csak ment tovább,
Fáradtan ment tovább.

Egy csillagfényes éjjel
Csillagport szórt az ég,
Csillagfény fogta körbe.
Ilyent nem látott még,
De mégis ment tovább,
Csak ment, csak ment tovább.

Ki tudja, merre jár most?
Az útja meddig ér?

Talán felvette végül
A kis Göncölszekér.
Most azzal megy tovább,
Az égen megy tovább.

Zsófi mama

Röviden

HA KÖLTŐ VAGY

Nem elég szép szavakat összerakni,
hogy hajnal, május, balzsam, kikelet...
Az igazságért tűzbe kell rohanni,
vagy tűrni kell, hogy megfeszítsenek!

ÖNARCKÉP TÉLEN

Hólepte torsok közt bukdosó madár.
Riadva verdes: Tavasz, jössz-e már?
A rókaléptű Sors
árnyéka hull a rétre,
s a hó lágyan, puhán
kendőt borít a vérre...

ÉLETJEL

Néha még kihúzom magam:
Hasat be, mellet ki! – mint régen,
de csak kavicsot rugdosok,
nem felhőt nézek fönny az égen.

TEHER

Cipeljük egész életünkön át
gyermekkorunk fájdalmas batyuját,
és nincsen hit, és nincs varázslat,
mi a gyanakvást eltörölné,
hogy itt hazudnak mindörökké.

NÉGY SOR

Virág szeretnék lenni könnyű szélben...
Tavas ringatna, napfény, ragyogás...
Mit bánom én, hogy mit hoz még az élet!
Szakítsanak le, csak mondják: „Csodás!”

TÚNÓDÉS

Repülnek, milliós csapatban,
fehér libák és angyalok...
Felhők között suhanok én is.
Jaj, meg ne mondd, hogy mi vagyok!

JÓSZERENCSE ANYÁM

Jószereencse anyám,
süssön rám mosolyod!
Lásd, nincs igaz barátom,
s bár jönnek holnapok,
oly messze úszik minden,
s nem tudom, hol vagyok:
tenyered bársonyában,
vagy egy sötét szobában,
és talmi minden kincsem.

PÁR SZÓ A FÉLELEMRŐL

Nem a haláltól,
csak a szenvedéstől félek...
ha félek...
... azt is csak, míg élek...

TEREMTÉS

Úgy hiszem, jól tudom én,
nem az Isten az embert,
az ember teremtette
az Istent
saját képmása után,
azért ilyen ócska a mű!
Felcicomázzuk a bálványt,
ám ha kialszik a szent ragyogás,
nappali fényben látunk
minden szüette lyukat.
Ki hibás?

BÁLVÁNYIMÁDÓK

Hányszor építünk templomot homokra,
s rebegünk benne kéretlen imát?
Bálványt emelünk örült oltárunkra,
s szétromboljuk, mikor nem tesz csodát.

HOMOKSZEM

Szélfutta parton homokszem voltam:
Bennem volt minden és a semmi,
Megállt a szél. Csak ülök a parton.
Nem vagyok képes továbbmenni.

SEMMI

Mindent tudsz rólam, s e Minden a Semmi.
Semmi a múlt és semmi a jelen.
Az álmaim villódnak csak az éjben,
és fényesebbek, mit az életem.

KAVICSVERS

Kavics voltam: földre hulltam.
Madár lettél: elrepültél.
 Toporgok az útfélen,
 s alattomban úgy vélem,
 ha a madár földre száll,
 trágyadombon kapingál.

SZABAD VAGYOK

Mától szabad vagyok, mint a madár!
Kicsit későn, kicsit hiába már.
Elnézem fenn a cikázó társaim,
Mosolygok: nézd, nincsenek szárnyaim.
Fölöttem mégis fényes nap ragyog:
Szabadon, úgy halok meg, ahogy akarok.

AZT HITTEM

Azt hittem, olyan egyszerű,
ahogy fölkel a Nap:
gyümölcsöt termő ágaink
majd önként hajlanak.

Itt ág törik, köröm szakad,
és vér és könny folyik...!
A Nap tán föl sem kel soha!
Mért várnék reggelig?

FÁJÓ ŐSZI SZAVAK

Hát újra ősz... mennyi hullott levél...
eső verte, vagy talán kósza szél...
Gyere, takarítsuk a kertet,
a rothadás csak árt a gyepeknek.
Mit elfed a töppedt avar,
a fű még él... élni akar...
Szavak. Leírva, vagy kimondva: fájnak.
Mit számít egy törött virágnak,
hogy kopott volt, vagy fényes, tiszta
a bakancs, amely széttiporta...!

MÚLT VAGY JÖVŐ?

Szúette, málladó kaput
befesteni, minek?
Mintha még várna valakit,
tetszhetne még... Kinek?
Hagyjuk a toldást, foltozást,
kezdeni kell valami mást.
Ha mindenkinek jut kenyér,
majd elővesszük újra,
s a múltunk régi dolgait
betesszük múzeumba.

FIAMNAK, MA

Amíg tudtam, adtam tanácsot:
„Rossz lenne így.” vagy: „Így való!”
De szűk a tér, amit belátok.
Amit mondhatnék ezután,
csak kis tenyéryi helyre jó.
Menj, vagy maradj!
Siess... vagy mégse...!
Ó hogyha volna istenem,
imádkoznék, s bár mit sem érne,
eltöltene nyugodt hitem.

VÉTYEMI ŐSBÜKKÖSBEN

Hol vannak a táncoló nimfák?
Fürge koboldok víg seregét ne keresd!
Már csak a fák... csak a fák... ők őrzik a tájat,
Őrzik a csendet, a békét és a magányt.

FÉNYKOSZORÚBAN

Fénykoszorúban táncol a dáma,
fénylik az arca, fény a ruhája,
ám ha szerelmes szempárra pillant,
ledobja selymét, s oltja a villanyt...

A CSEND VIRÁGA

Furcsa virág a csend.
Békés völgyek ölén
elrejtve nyílik.
Mindannyian keressük,
és nem vesszük észre,
hogyminél jobban sírunk,
vágyódunk utána,
annál biztosabb,
hogymegse fogjuk megtalálni.

TÜKÖRKÉP

A kirakatok üvegében
látom: anyám kísér szerényen.
Megállok... áll... Lép, hogyha lépek.
Anyám, engedj utamra... félek...

ÁLMOK

Sötét éjben,
mint tarka-barka álmok
törnek fel, égő
kék-vörös hullámok.
Ringassatok
mélység fölött, ha félek,
míg sáros völgyből
hegytetőre érek.

HOMÁLYBAN

Most tükör előtt állok s a homályban
nem ismerek magamra. Foszló árnyam
mint idegen, mint szellem, vagy kísértet
riaszt, fenyegetően kísérget.
Hessenteném el: ő is engem.
Jó lenne már magamban lennem,
vagy kezet rázni, mint baráttal,
s megbékülni e szürke házban,
önmagammal, e foszló árnnyal.

KOLDUSVERS

Adjatok, adjatok!
Az isten mit adott?
Jeges útra esőt,
sivatagnak napot,
szegényeknek botot,
uraknak kalapot.

MADÁRIJESZTŐ

A borsóföldre állították,
azt védi, őrzi. Karja tárva.
Kalapján dalol egy rigó,
de verebeknek is barátja.

Jó, mint a pásztor. A világot
átölelné, de szél, ha támad,
megrázza fehér inge ujját,
és elmenekül a madárhad.

GYÜMÖLCSLOPÓK

A nyomorúság rögzös útja
a szomszéd kertjéhez vezet:
almát, körtét szilvát szerezni
lopódnak apró gyerekek.
Míg csámcsogó szájukban ízek
áradnak nyállal szerteszét,
kiált az egyik: – Jön a gazda!
Felel egy csöppség: – Jön fenét!
– Nem festek ördögöt a falra,
nyomunkban egy egész eb-falka!
Szaladj te is, mert meglehet,
holnap anyád majd gyógyíthatja
a szétmarcangolt feneked!

HÓDOLAT HERMÉSZNEK

Hajnali harmatból hintsd
hímes hálódát
hervadó hitünkre,
hogy háborgó habokban
hányódó hős hajónkon
holnapra hazaérjünk.

KÁRTYA

Egy csendes-ulti néha
oly virtuóz bravúr,
s készen kapott lapokból
a durchmars sem parádé!
Végül is: abból játszunk,
amit a sors kiosztott.
Jól gazdálkodni véle:
ez már több, mint szerencse.

A TEREMTÉS KORONÁJA

Férfi. Vállára veszi a világ baját,
de nem látja a felhők mosolyát,
és feldühítik lám, a női könnyek.
Értem: a házi gondok nélkül könnyebb.
Rohan. Tevékeny. Ahol tud, segít,
de szerelme már rég nem melegít,
csak biológiai kényszer,
mondjuk, havonta kétszer.

ATLASZ

Aki a világ gondját magára veszi,
s hiszi, hogy Atlaszként egymaga tartja,
a szegény jámbor megroppan alatta,
de a világ nem változik meg tőle,
amilyen volt, marad bűnös és dőre.

EMLÉKKÖNYVBE

Szerelmek jönnek, múlnak számolatlan,
zsongó tavaszra gyorsan fagy jöhet...
Ki emlékszik bókokra, kézfogásra?
Aki barátom, ő el nem feled.

PÉTER ERIKÁNAK

Apró tündér-kék pillangónak látlak,
még inkább tarka repdeső madárnak,
ki lomb közül kíváncsin kandikál.
Nem tör meg semmi. Élet, sem halál.
Verssoraid meséket rejtenek.
Ne légy te más, írj úgy, mint egy gyerek,
ki holnapnak ír, s nem csupán a mának.

PARADISO

Tamás Klára faliszőnyegéhez

Egy tiszta, szent világra vágyik lelkünk,
mit nem találunk itt e földi létben,
csak álmainkban sejlik fel merengőn,
hol aranyfényben fürdik fenn az éden.
Hulljon szívünkre béke és a hála,
mert kivirult a szépség rózsaszála.

GYERTYALÁNG

Hajdú Mónika fotójához

Adj meleget! Áraszd a fényt!
Ne vedd el tőlünk a reményt,
hogyan szebb és jobb lesz a világ!
Mire gyermekünk, unokánk
körültekint, s felnéz az égre,
ne égő házak füstjét lássa,
mert béke lesz... mindenütt béke...

A LÉLEK TEMPLOMA

Timár Zoltán grafikájához

Hallgasson el minden pör és vita,
ha feltárul a lélek temploma!
Ki itt beléptél most, magadba szállj,
lehajtott fejjel, óvakodva járj!
Magasság, mélység, forgósél és örvény
minden csituljon el:
A békeesség legyen a Törvény!

BLOG

Napok, hetek vagy hónapok?
Évekkel már nem számolok.
Itt a hazám,
hol nap süt rám,
és a semmi után futok.

KAMASZ ÁLMOK

Nagyratörő kamasz álmok,
ködbevesző, szép, távoli képek...
Már csak az emlékek
halvány fénye pilácsol.
Nagy volt a batyum, de letettem,
s elhagytam az út szélén valahol.
Látja, ki megleli egyszer,
látja, hogy mára szinte üres.

NINCS MENEKVÉS

Azt hittem meztelen
talpam a feledés
útját tapossa régtől,
de egy-egy izzó hajnal
mindent visszaforgat!
Emlékek néma árja
hull újra rám az égből,
s mint rémült szökevény
lesem a tűnő holdat...

BÚCSÚ

Maréknyi fény, tengernyi bánat
és döbbenet maradt utánad.
Maréknyi fény kúszik szívembe:
bár a tegnap csak holnap lenne!
Maréknyi por, könnyek az éjben,
azután elfeledlek szépen...

VESZTESÉG

Jaj, elveszett egy csillagom!
Gyémántom? Üvegdarabom?
Szél fúta, tüske tépte testem,
Amíg a kincsemet kerestem.
Amíg kerestem, s nem találtam,
Én egyre szebbnek, jobbnak láttam...
Aztán csak meglett. Istenem!
Nem tudom, mért kellett nekem!

LEPKETÁNC

Csak lepke-tánc a szerelem.
Fénycsóvák gyúlnak szívemen.
Szeret – nem szeret? – jaj, örök
kóválygó gondolatkörök...
Tavaszi virágzás, illatok...
már szinte kisgyerek vagyok,
s mindent hiszek, mit hinni kell.
Nem értem, mi történt velem.
A szerelmesek mind vakok?
Jobb lesz, ha bölcsen hallgatok.

SÜTKÉREZŐ

Mint zöld gyíkocská
a langyos kövön:
sütkérezem a fényben,
de nem enyém az érdem.
Nos, legalább tudom,
megdermed a gyíkocská
s holnap feléled újra.
De ha lemegy a Nap,
belőlem mi marad?!

NYÁR VÉGÉN

Perzsel a nyár. Vörös rózsák lobognak,
a „ma” víg lepke tánc talán, de holnap
az ölelő karok már száraz indák,
és zörgő lombok árnya búsan int rád.
A rózsának lehull a szirma.
Nyár, szerelem, halott virág...
Ó bárcsak holnap újra nyílna!

TÜKÖR ELŐTT II.

A bőrömön szaporodik a folt.
Már nem jön vissza semmi, ami volt.
Tudom, hogy végleges a hervadás,
az élet eljárt, nincsen ráadás.
Lehet, hogy más ezt másképp éli meg,
nekem jó lenne még egy kis szünet.
Egy csillag, vagy csak belső ragyogás,
azt hiszem ennyi, nem kell semmi más.

ŐSZI FÉNYBEN

A Nap már sosem ad meleget
eleget,
a fény, mely beterít,
hidegen hiteget.
Állok az ablaknál s a szívem
ridegen
túri el, hogy a nyár
nékem már idegen.

OKTÓBER VÉGÉN

Most rőt avarban járok gondolatban,
az út szélén tört, haldokló virág...
Néha lecseppen fentről egy-egy vízcsepp,
sírnak a fák... sok didergő faág.

Rohantál, ősz volt, nem tudom mi hajtott.
Valami lázas, öldöklő vihar?
Csapzott hajad a szél arcodba fújta,
s olyan volt, mint itt ez a rőt avar.

ÚGY KELLENE

Úgy kellene, mint őszi lomb a szélben,
hullani, hullni napfényben pörögve,
bíborban és aranyban tündökölve,
mielőtt eltűnünk a sárban mindörökre...
de csak, mint fáradt, szürke köd lapályon,
úgy borongunk az átokverte tájon,
és mindig akad vérző seb, mi fájjon,
s nincs már idő új dalra, új örömrre.

NYOMOT HAGYNI

Kezem nyomán betű:
felesleges ciráda,
mint léptünk kinn a hóban
eltűnik. Mindhiába
igyekszünk szépre, jóra.
Mire majd üt az óra
nem marad semmi, semmi...
a verseket s nyomunkat
mindenki elfelejti.

VÁRNI KELL

Ne sírjatok szomorú téli fák,
eltűrtetek vihart és zúzmarát.
Az ág rügyet melenget valahol,
álmában kihajt és madár dalol
a megálmodott dús lombok között,
de a világ most hóba öltözött,
és várni kell, csak várni... Jaj, mire?
Tavasza, fényre? Csendre? Semmire.

AKÁR A FÁK

Voltam rögök közül kibúvó csíra
s lettem magányosan növvő sudár fa.
Most korhadt ágaim a nap felé kitérve
várok a végső, nagy leszámolásra.

Árterület

5-7-5

Hajnali dal kelt.
Kertünkön őszi köd ül,
Sírnak a fák is...

*

Hallgasd a zenét!
Szívünkben muzsikál most:
Tavasz az őszben.

*

Amíg te ölelsz,
szívemben él a remény,
Megújul a táj.

*

Nézem a fényben
táncoló porszemeket:
Ennyi az élet.

*

Tükröm te leszel:
Vágy tüze ég szemedben.
Lehullt egy csillag.

*

Ne sírj kicsi lány!
Kertedben cseresznyefa
Ontja virágát.

Gizus

Kiszámoló

A KÖLTÉSZET NAPJÁN

Mit is tehettem?!
Csak képzeletben
szopogattam az édes éveket,
mint gyermek a jó kuglert s krémekeket...
Peregtek észrevétlen,
mert mint megfogadtam,
magamat fűnek-fának
sose mutogattam.
Már meglehet, hogy mutogatnám,
de emberek!
Most ki figyel rám?

KISZÁMOLÓ I.

Új utakon,
Új cipőben,
Új emberek,
Új dalokra
Menetelnek.

De ha az út röggé válik,
Ha a cipő ronggyá vásik,
Ha a hangunk remegése
Sárba hull és jeges szélbe:
Ki fog akkor énekelni?

Ki fog akkor énekelni?

KISZÁMOLÓ II.

Fekete?
Fehér!
Igen?
Nem!
Egyenes volt a
Gerincem.

Ezer éves elmúltam,
Mire jól megtanultam:
Kicsit igen, kicsit nem,
Pepita az életem.

ELSŐ LECKE

– *úúúr... íír...*

Úr ír!

– *Az író ír. Ő úr?*

Úr.

– *rííí... Rí!*

Valaki rí!

– *Sír...?*

Sír!

– *Egy színész sír?*

Egy színész sír talán...

Hallatszik... Látszik...

A színész, bár nem szín ész,
s ő bármikor parancsra játszik,
sír vagy nevet,
de ha lehet
tapsot vár, pénzt és nagy nevet,
megjegyzem, ritkán ér el rendjelet.

Őszintén csak a költő sír talán.

Mindegy, min kesereg.

Úgy gondolom,

szerelmen, őszi, ködös bánaton,
valami mindig akad. Nem tudom.

Nem tudom, hogy miért e sok sírás?

– *Nincs senki más?*

Nincs senki más helyette,
a költőnek hát ez a veszte...

A költőt azért tűrik, hogy legyen...

hogy legyen valaki... valaki
ott fenn a Parnasszus fokán
ki, míg az úr ír,

és a többiek színházat játszanak,
papot, bohócot, katonát talán,
s a játék oly tökéletes,
hogy legyenek donganak
hullahegyek felett,
legyen, ki sírva mondja el, mit látott.
A költő elsiratja a világot.

MÁSODIK LECKE

A költőnek nem árt a szenvedés.
Siklik a toll, ha könnyek mossák,
már bőven megkapta a jussát,
ha van, ki elolvassa verseit.
A költő húzza meg magát,
ne legyen saját hangja, elve,
végiggondolni csak azt merje,
amit tálcán kínál a nagyvilág.
Divat irányba álljon sorba,
A talpnyalóknak nincsen gondja!
S ha olykor tévedése lenne,
majd lesz, ki bátran rúgja, verje.
Nincsen megértés, nincs barát.
Szavak: szeretet, gyűlölet...
De jó, hogy kiismertelek!

A SZÉPSÉG OLTÁRA

Azt mondtam mindig,
aki szép,
álljon ki a Fötérrre meztelen,
álljon egy talapzatra, hogy csodálja
ország-világ,
mert nincs más, mint a Szépség,
mi eget-földet boldoggá tehet.
Boruljanak elé és úgy imádják!
Ne takarják lepellet,
rongy ruhákkal
és fügefalevél
a szent arányokat ne törje meg.

– Lerántanák a porba!
Megcsúfolnák,
hogy ne maradjon semmi más belőle,
csak halvány tükörképe a csodának,
csak szobrok, képek, versek
vértelen, hideg árnyékok,
mikben nem dobog
az öröklét mulandó lüktetése.

CSAK KÉT LÁBAM VAN

Dobrosi Andreának

Botorkálok a sikoltozó csendben,
mintha falfehér részletekben
igyekeznék dohos pincébe le
lapátolni a kormot,
vagy tán egy ázott partra
gereblyézni vizet,
százlábúak között az egyetlen veszett,
kétlábú korcs, aki voltam, s vagyok.
Majd gombostűre tűznek
töprengő gyilkosok,
hogy így, meg úgy,
a költő mit tegyen,
mert itt mindenkinek
igaza van... Legyen!
Mit bánom én!
Majd ezt is lenyelem.
Egyetlen örömöm,
s öröm-e, nem tudom,
hogy kevesebb a lábam,
és így a lábszagom.
Te már ezt is unod?
– Unom!

ROKONOK

Mi szegről-végről rokonok vagyunk.
Egymást bámuljuk, de nem mozdulunk.
Pató Pálhoz vezet az ősi ág,
csak várunk, várunk egy fényes csodát.
Te mire vártál? Meg ne mondd! Tudom.
Te sem küzdöttél végig jó úton.
A fű növést, most azt hallgatod,
egy jelre vársz, de már azt is unod.

Aztán majd szólnak ezüst harsonák,
aztán az ég kárpítja megreped,
a sírból kifordul a sok tetem,
s kimondják a végső ítéletet.
Mi, kik csak vártunk, mint a jó gyerek
mehetünk a pokolba,
de oda is csak akkor, hogyha volna.
Most meg? Csak ülünk,
várunk egy csodát
beteljesülni! Nem itt. Odaát.
Addig szapuljuk egymást,
mert mást nem tudunk.
Lám, mi ebben is rokonok vagyunk!

NEM ÜVÖLTÉS,* CSAK SÓHAJ

A költő megmutatja arcát.
Jééé! Emberi?
Szívét tálalja – kis körettel –
ha van neki.
Agyát facsarja, mint a spongyát,
úgy törli szép világunk mocskát.
A felső régiók? Szív, szerelem...
Rég túlhaladta a történelem!

(Mit adjak még,
ha mindez nem elég?)
Mit adhatnék?
Nos, lehúzom gatyám:
Álmélkodhattok a költő farán!
Kis lila gőz köré... Miért ne?
Hát ne csak én, de más se értse!
Lám, sikoltoznak: – Ez király! Ez bomba:
A segg vonult be az irodalomba!
(– Ha foncsoroznák bilitek falát,
ott láthatnátok pont ilyen csodát!)

* * *

Mi a jövő? Fagyasztva, csomagolva
a szavaim, a betűk: „e” meg „a”...
Az olvasó otthon mikróba rakja,
s hozott anyagból verset ír maga.

* Utalás Allen Ginsberg: *Footnote to Howl*-re.

SZORONGÁS

Ne hallgass rám!
Biztos, hogy tévedek.
Én látok mindent feketének,
világunk, ahogy van, kerek.
Hogyan is vihet rá a lélek,
hogy mikor kinn ragyog a nap,
én itt bolondokat beszélek?
Háború? Elmúlás? Halál?
Míg az ember hazatalál,
s egy napsütötte otthon várja,
miért is kell gondolni másra?

Mert kell! Mert félek! Mert jöhet.
Mi máshol van, itt is lehet.

Becsukhatod a kertkaput,
a ház ablaka lehet zárva,
de rád omlik a fal, s a rémség
az otthonodat megtalálja.

KESERŰEN

Keserű is lehetne szánk íze,
de inkább mosolyogni kellene,
hogy a sorssal vívott sok meccsen
mindig mi maradtunk alul.
Sok tettünk ütött ki balul,
de lám, megúsztunk annyi mindent!
Elvesztettünk hitet és istent,
de ebben az élet-csatában,
ha nem is hősként, nem is bátran,
de *még vagyunk* és semmi szégyen
nem érhet a nagy számvetésben.
Mellettünk sok alak halad,
kik nagy plecsniket hordanak,
s ha lenne bennük ép tudat,
le is köphetnék magukat.

A DUNA PARTJÁN

Sosem jutott védő, simogató kéz,
család melege és szépség elég.
A hideg gangot soha nem feledte,
s hogy gyárok füstjétől sötét az ég.

Még ma sem jött el álmodott világa,
hol együtt munkál sok baráti kar,
hol együtt dalol az Olt a Dunával,
s ne gyűlölködne román és magyar.

A Duna partján ülök elmerengve.
Nézem a szürkén hömpölygő habot.
Tudom, hogy ma sem lenne jobb a kedve
a költőnek, ki itt gondolkodott.

VIDÉKI KISLÁNY PESTEN

1. A politika nékem
nem erős oldalam,
de voltam kinn a téren,
hogy megnézzem, mi van.
Ott szónokolt egy bajszos úr,
egy cuki ötvenes,
és ott volt egy focista is,
oly elegáns, helyes...

Én már csak azt nem értem,
hogy miért nem kinn egy réten,
vagy illatos ligetben
tartják e randikat,
hisz itt a téren nincsen,
mi jó illatot hintsen:
elűz a szörnyű szag.

2. Most jó anyámat kérdem,
hogy mi lehet a baj,
mi szaglik ott a téren,
mi nem volt ott tavaly?
A magyarázat meglepett,
de van benn logika,
anyám azt mondta: Lányom, ez
bűdös politika!

Azt én még most sem értem,
hogy miért nem kinn egy réten,
vagy illatos ligetben
tartják e randikat,
hisz itt a téren nincsen,
mi jó illatot hintsen.
Elűz a szörnyű szag.

MEGYEK A TÉRRE

A térre megyek ücsörögni egyet,
markomban zacskó szotyola, akármi...
Unalmas ez a szombat délután is,
már nem akarok Messiássá válni.

nem,

nem,

nem akarok messiássá válni!

Ha véletlenül te is arra járnál,
dumálhatunk, ha arra támad kedved,
csak azt ne mondd, hogy most kell abbahagyni
a lélegzést! Azt mondd, hogy mihez kezdjek!

Mondd!

Mondd!

Mondd meg, mihez kezdjek!

EMLÉKEZTETŐ

Kinek apja nem azért állt a sorba,
hogy zsíros állást kapjon s érmeket,
hanem, mert hitt egy boldogabb világban,
az ne tagadja meg az éveket.

Ha édesanyja mindig hittel, bátran
vallotta magát annak, aki volt,
az ne menjen köpönyegért a boltba,
s ne forgassa, ha nincsen rajta folt.

Ki állampénzen tanult nyelveket,
s diplomáján még fénylik a keret,
tudhatja jól, hogy mindennek van ára,

és megdolgoztunk érte. Nem lehet,
hogy megfakuljon az emlékezet.
Csak tiszta vizet öntsünk a pohárba.

EGY APA IMÁJA 2006 ŐSZÉN

vitéz Földi Lászlónak

Uram, vigyázz sok balga gyermekedre,
kiket a jelszavak szédítenek,
kik jót akarnak, tiszta szívvel hisznek,
de még annyi mindent nem értenek...

Óvó kezed, vezesse szebb utakra,
bajuk ne essék, vigyázd léptüket,
anyjuk van, apjuk, sírniuk ne kelljen,
hiszen botlani oly könnyen lehet...

De azt, ki az ártatlanok között,
csak ordibálni és rabolni jött,
büntesd Uram, tégy bilincset kezére,
ne tapadjon rá ártatlanok vére!

TÖRTÉNELEM MADÁRTÁVLATBÓL

Egyszer majd minden seb beforr.
Ha engednénk, talán beforrna,
de őrizzük s körömmel, foggal
tépjük fel újra és meg' újra.
Nincs más dalunk,
nincs semmi más,
csak ezerévi jajgatás,
s, hogy „megbűnhődte”.
Volt miért!
Mi sem ingyen
kaptunk babért.
Pogány, majd jobbágy omló vére,
hányszor kiáltott fel az égre?
Sok melldöngető frázis mit takart?
Szomszédot öltünk s magyar a magyart!
Minden bűnünkről hallgatunk,
álságos a bűnbánatunk,
s vádoljuk az egész világot,
mert olykor köztünk rendet vágott.
Történelmünk csak festett tábla.
Hányszor mázoltuk át? Hiába!

SEMMI ÉS SOHA

Kosáry Domokoshoz

Itt nem változik semmi és soha.
Megyünk, amerre sodor a tömeg.
Elöl ordít pár bérenc, vagy vezér,
s utána már egy dühödt nyáj liheg.
Birkák akolja ez, nem ember otthona,
és nem változik semmi és soha.
Csillagot teszünk tornyok tetejére,
aztán szétverjük, köpünk az egészre.
Dicsőítünk, majd sárba rántunk,
örökké körbe-körbe járunk.
Szobrot avatunk, emlékhelyeket:
legyen, amit ledönteni lehet...
Halottakat temetünk és kiásunk,
újraföldelünk, rehabilitálunk...
Koszorúzás és sárdobálás
és hazugság és árokásás...
Nem lát a kerge nyáj, csak háborog...
Lola asszony a sírjában forog!
Mért járunk körbe? Mennyi ostoba,
és nem változik meg a kör soha!

KÉRDÉS

Egy rothadó világ az,
hol jónak lenni szűgyen,
s ügyeskedők ragyognak,
kifényezett erényben.
Ki nem hazug, vagy csalfa,
ma csak nevetnek rajta,
s azt mondják rá bolond!
Míg vannak jó bolondok,
tán van kiút a mából.
Kimenteni a szépet
egy vérgőzös világból –
bolondság lenne, mondd?

MÁSOK ÉRDEKÉBEN?

Itt munka kell, nem ordítás.
Ha tenni kell, csinálja más?
Folyjon a vér, mert úgyse drága,
ha a más vére, más lesz árva.
S ha özvegyek fájdalma felsír,
mert annyi már a hasztalan sír,
lesz majd egy hajsztolt, új tömeg.
Fájdalmukat ki érti meg?
Majd újra szól a harsona:
Utcára, ki! Most, vagy soha!
És újra hull a vér, a drága...
Más érdekéért... és hiába.

A TÉR

Álarcban jár a gyűlölet,
angyal képében tetszeleg,
bárány bőrében farkasok,
s tágult szemmel bámulja sok
ifjú titán, míg ordasok
ámítják őket szép szavakkal.

Uszítanak: *Gyerünk, a tettek
döntenek majd, itt törvény nem kell!*
Vigyázzatok, vigyázzatok!
Ki áldást oszt, az nem mind angyal,
s míg álszentül égre merednek,
már szaga van a gyűlöletnek.

EGYSZER MAJD

Egyszer majd minden seb beforr...
Előbb-utóbb. Valamikor.
A sebek sorsa ez. Beteg,
ki féltve őrzi bánatát,
és úgy emészti fel magát,
mint szú a tölgyet rágja át.

A sebek végül mind beforrnak,
Talán még ma, talán majd holnap.
Sebek nélkül könnyebb lehet
elviselni az életet.

NAIV TÖPRENGÉS

Mindig a régi pör: Ádám vagy Éva.
Kinek a balgasága volt nagyobb?
Mért nem a kígyót üzték ki a kertből
lángpallossal a szorgos angyalok?!
Ki kérdezte a tudás almafáját,
kincseit kinek szánja ontani...?
Most minden tudás préda e világon,
így lettünk végül Isten barmai.

Lapozz! Gondolj az evolúcióra!
Lejött a fáról és követ fogott,
kókuszdíót tört, aztán koponyát is,
új volt e játék, s tán csodálkozott,
hogyminden szerszám egyben harci fegyver:
hatalmat ad, erőt, kincset talán...
Már vérbe, szennybe fullad szép világunk.
Ember, maradtál volna fenn a fán!

Hallgassam hát papok szavát, vagy inkább
olvassam bölcs tudósok könyveit?
Az élet így is, úgy is gyorsan elszáll,
és sem tudás, sem tömjén nem segít.
Itt gyűlölet hajt embert ember ellen,
s ha lángra gyúl a Föld s az égi tér,
vesztes vagy győztes? – együtt semmisül meg,
s a komédia végleg véget ér.

MÓZES VALAMIT FÉLREÉRTETT

Ha lenne Isten, egyszer idejönne,
vigasztaló dalt súgna a fülünkbe.
Azt mondaná, hogy ne higgyünk papoknak,
nem minden bűn, amit ők ránk sorolnak...
Nagy bűn a háború, az irigység, rabolni,
a szegények erejét kiszarolni,
tönkretenni a Földet, itt az élet
mindenkié volt... és keveseké lett...
Az ölelés? Legyen csak öröm, játék,
a teremtés morzsája, szent ajándék,
ne szennyezze csúf gondolat, se érdek...
Mózes valamit nagyon félreértett!
– *Örök életet nem adtam, tudom.*
A szerelem tartson fiatalon!

SZÍNHÁZ

Kihunytak a fények.
A díszletekről hámlik a rózsaszín álom.
Kopott illúziókból emelt várfalak:
dőljetek össze!
Más a világ.
Már tíz körömmel
bontom én is a kozslott palotát.
Vissza a molyos jelmezeket a sifonérba:
Cyrano meghalt...
Mosca a kertjében pihen,
várja a semmit,
vagy egy új szereposztást.
Kutyája nyaldossa kezét.

KOMÉDIÁS

Porondra hát, az oroszlán már éhes!
Egy krumpliorr, egy kis mosoly, de édes!
Már csetlik, botlik... Milyen jópofa!
Kihűlt a szíve, vagy az otthona?
Felejtse el, míg tart a csillogás!
Essen már hasra e komédiás!

Ha végre vége, s a függöny lehull,
üres a színpad, nincsen fény sehol,
akin a néző méltán röhögött,
reszketve sír a színfalak mögött.

GÉSA EGY RÉGI KÉPEN

Ruhája, mint a feshő rózsa szirma,
magasan zárt és rengeteg.
Körötte, érzed, hogyan lengenek
az illatok és édes permetek.
Arcán közöny. Hideg, akár a márvány.
Feltűzött kontya, mint az ében.
Mintha könyvet olvasna éppen,
oly egykedvűn matat e képen.
Ám tekinteted oda rebben máris,
ahol a szoknya bomlik kétfelé.
Két húsos combja tárul égre: Jé!
Ott látod mindazt, ami oly banális,
mint orvosok könyvében egy ábra,
s az áhítat elillan, mint a pára...

GONOSZ VIRÁGOK

Pirosló rózsák, virágzó kertek,
Kegyetlen vággyal mit irigyeltek?
Hogy túl a rácson, vad össze-vissza,
A napfény lángját sok giz-gaz issza?

Hiszen tapossák, hiszen kitépik,
Irtják halomra, ahol csak érik.
Gonosz virágok! Mit sajnáljátok
Azt a kis napfényt! Elég hull rátok!

KUTYAVILÁG

A kerítés már két méter magas.
Naponta toldozgatjuk és minden lyukat
befoltozunk, amit kedvenc kutyánk
szorgalmas, lázadó munkája készít,
mióta friss szukák hívogató szagával
kúszik be hozzánk a tavaszi szél.
Nincs nyugalom, szőr-bőr szakad,
inak feszülnek és minden hiába,
ő minden éjjel újra megszökik.
A kerítés alját gyakran kiássa,
a dróthálót kitépi, vagy, ha úgy adódik,
átmászik rajta. Mászik? Átrepül.
Oly égető a vágy, hogy nincsen póráz,
nincs semmi fal, mi visszatartaná.
Bizony, tudom, a feromonok láza
fellobban, ha a tavasz ránk köszönt!
Hogy is lehetne haragudni rád?

SÖTÉTBEN

Sötét az éj s a gondolat
elillan mint a pillanat,
mint falevél,
mit őszi szél
sodor, repít. Mondd, mit remél
az ember, mikor csak fülel,
s egyről kettőre nem jut el?
Nem állnak össze a szavak,
csak tapogatok, mint a vak.
Sötét az éj, s a gondolat
elillan, mint a pillanat.

VÉGÜL

Mondjátok: nem volt jobb, se több...
Lehet!
Nem kell hullatni hazug könnyeket.
Éppen csak ember, mint akárki más,
nem vittem zászlót, és a rohanás
fáklyát nem szúrt kezembe.
Nem mentem semmi árral szembe.
Itt jártam, erre,
s nem mutatja semmi.
Lépteimet, mint pille léptét,
az útifű is elfelejti.

Napraforgók

Versek, férfihangra

VIGASZTALÁS

Ne szólj! Ne sírj!
Az álmok,
a gondolatok úgyis megmaradnak...
Nem tartozol senkinek... senkihez.
Adósa nem vagy másnak,
csak magadnak.

ELSŐ LÁTÁSRA

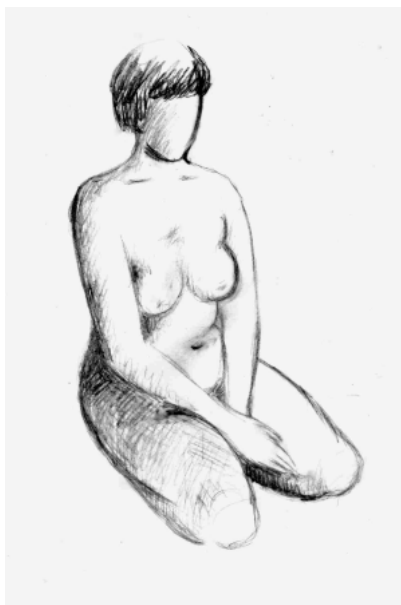
Nagy kosárban hozták az almát
az értekezlet szünetében,
te meg az ajtószárnak dőlve
álltál egyedül, jól emlékszem.

Nem a pogácsa, nem az alma,
sem kebled két kis büszke halma
tűnt fel nekem ott hirtelen,
csak a szemed, a villódzó tekintet,
mint a gepárdé, mikor szétekintget
a gazellák legelő csapátán,
s felméri menten, melyik könnyű préda,
hogyan élhet elolthassa még ma...
Az a zsákmányleső, szakértő szempár
lesből kereste ki a védtelen,
s már tudtam, te leszel a végzetem!

Másodjára az ajkad vettem észre,
mikor a piros almát felemelted.
Nem almát, áldozati állat
torkát harapja át így a vadállat.
Nem bántam volna, tán halálra marva,
ó bár csak én lehetnék *az* az alma...

ÖLEDBEN EGY MARÉK CSERESZNYE

Nem festett még Cézanne sem
ilyen csendéletet!
Bőrödön rubinként ragyognak
a cseresznyeszemek.
Maradj még, hadd csodáljam
e szép harmóniát!
Királyi szép ajándék,
betölt egy délutánt.
Lobog a vágy, mely egyre sürgetőbb,
míg nyelvemmel öledből
a cseresznyét szedem.
Micsoda kéjes játék:
Édes gyümölcs... és édes szerelem!

Akttanulmány

RINGÓ CSÍPŐD EMLÉKE

Álmomban téged láttalak
Virágba borult fák alatt.
Ringó csípőd kérlelve hívott,
A szemed lángolt, ugye így volt?
De, mintha ólom fogná lábam,
Csak álltam... csak dermedten álltam,
És hívtalak, kértelek téged,
Ülj mellém, fogd meg a kezem,
De te eltűntél hirtelen.
Azóta ébren s álmaimban
Csípőd ringása mindig ott van.

SZANDRÁHOZ

Nem tudom, még virágzik-e
a gesztenyefa kinn a parkban.
Nem tudom, hull-e fény hajadra,
amit simogatni akartam.
Azt mondtad: elkéstem. Lehet.
Nem perceket: egy életet.
Az óra üt: hamis a hangja,
csak te légy igaz: Alexandra!

Már csak parfümöd illata
kísér, míg ballagok haza,
s koppan köveken, falakon
fehér botom...

PALETTA

Az „első” vörös rózsza volt,
parázslott minden csókja...
A pénzem sajnos elfogyott,
hát elhagyott a céda.

Egy rózsaszín ruhájú lány
kápráztatott el gyorsan,
de ő inkább templomba ment,
hiába ostromoltam.

Zöld remény volt a harmadik:
együtt jártunk a mennyben,
de másnap esküvőt akart,
így hát leléptem csendben.

Ezután jött egy kékszemű,
szelíd, de állhatatlan,
sok barátom hozzájutott
ahhoz, mit tőle kaptam.

Az ötödik leány haját
fodrász festette: sárga,
máskor narancs vagy barna volt,
alig ismertem rája.

Akadtt még néhány semmiség
fehérek, szürkéségek,
színük elmosta az idő,
kihunytak, mint a fények.

Látod kedves, csak ennyi volt.
A vallomásnak vége.
Nekem már minden szín te vagy:
palettám legszebb éke.

NE A TÜKÖRBE NÉZZ!

Ne a tükörbe nézz, csak a szemembe!
Két barna írisz néz rád nem feledve
egy régi ősz barnálló lombjait.
Arany nap ég fejed fölött nevetve,
és rohanunk együtt fel az egekbe,
hol még a szél is szerelmet tanít.

Ne a tükörbe nézz! A múltat őrző
szemekben fiatal vagy, fürge szellő
borzolja fűrtjeid s velem nevetsz,
a régi égen nincs borongó felhő,
s bár lassan három unokánk is felnőtt,
szemembe nézz, s ki voltál, az lehetsz!

Ne a tükörbe nézz! Hazug varázslat,
amit az ember a tükörben láthat.
Nem ránc az, csak a foncsor megvasadt!
Én most is olyan fiatalnak látlak,
mint akkor, ott a szürke pécsi házak
között, mikor először láttalak.

HÁROM ÖZVEGY BALLADÁJA

Három özvegy áll a sarkon,
isten tudja, mit fecsegnek,
órák óta tart a pletyka,
megszólása embereknek.

Három özvegy. Víg beszédnek
nincs közöttük vége-hossza,
aki elment, siráncokozás
többé vissza úgy se hozza!

Ha nagy néha szóba kerül?
Szebb az emlék, mint az élet.
Maga festi mind a három,
magának a vágyott képet.

– Milyen is volt? Minden éjjel
ölelése hozott álmot.
Így dicsekszik, kit az ura
nap-nap után ütött vágott.

– Hű voltam, mint szent az égben –
mondja másikjuk, a beste,
akit szomszéd ölelt, ha az
ura nem volt otthon este.

– Más asszonyra rá se nézett,
engem végig úgy imádott...
(Hej, pedig sok bokor alja
mesélhetne, hogy mit látott!)

Már csak ez maradt, csak ennyi
ábrándok és festett képek.
A könnyek rég felszáradtak.
Három özvegy, három élet...

HÚSVÉTI MÁMOR

Belesüppedve egy fotelba
jókedvemet a sör okozza.
Egy asszony, ha nem vén csoroszlya,
Szívárványos kedvem fokozza.

Folytatom borral, nincs kizárva,
míg nem dőlök előre-hátra.
Ünnep napján ne üljek árván!
Hej, sül már a húsvéti bárány.

MÁJUS 1.

Kék égen nap ragyog,
Nem vagyunk angyalok.
Hideg sört kortyolunk,
aztán a fák alatt
hűvösben horkolunk.

Eljön az est, leszáll,
fészkén ül sok madár.
Harmatok hullanak.
Menjünk, még munka vár,
... *ha fel nem mondanak.*

BALATONI ANZIKSZ

Emlékszel még a Balatonra?
Mi ment a vízen, víz alatt!
Mit fogtunk, mit nem, jut eszedbe?
Bizony mindent, csak nem halat.
A játék, látod, most is játék,
egymásnak adott régi-új ajándék...

A FARKAS BÚCSÚJA

Mennék – maradnék
maraszt e hajlék,
előre, hátra
inog a léptem.
Belesüppedve
szavad selymébe,
szabad-e lépnem?

Bárány ha lennék,
talán maradnék...
Farkasként élek,
a bőröm féltem,
így hát lelépek.

Könnyű szivárvány
odakinn vár már.
Felejts el végleg.

AMIKOR RAVATALRA TESZNEK

Mint könnyű paplant,
majd megemelem,
díszes, hímes
koporsófedelem,
és kidugom a résen
legkedvesebb testrészem...

A kényes hölgyek nyomban
elterülnek a porban,
mások meg jót nevetnek:
Ilyen még nem esett meg!
Így lenne jó a vége,
aztán jöhet a béke...

Lehet, hogy más lesz miden.
Üres nézőtér. Nincsen
tömeg, se taps, se lárma,
mert senki nem kíváncsi
e nagy előadásra.

Csak vígan!

FALFIRKA

Bértollnok a bértollával
bérritmusra tollnokol.
Úgy gondolja, jobban jár,
ha némi készpénzt birtokol.
Pergő ritmus, csillogó rím kerül tolla hegyére,
a kritikus néha mégis... elküldi a fenébe.
Az amatőr zsebe üres.
Tudom, hiszen az vagyok.
Fütyülök a kritikára!
Írok, amit akarok!

PÁLINKÁS JÓREGGELT!

Szivárványos jókedvem van,
pedig ma bort nem is ittam.
Ne mondd azt, hogy dülöngélek!
Csak előre, hátra nézek.

Könnyű annak, aki bigott
és csak szentelt vizet ivott.
Tisztelem az ilyent nagyon,
de inkább pálinkát iszom!

HÚSVÉTRA

Bár ragrímme teli a kaptár,
ha Húsvétot mutat a naptár,
elébed kiállnék,
locsolni kívánnék,
...ha hozzánk közelebb laknál.

MMM!

Fogyókúrába dermedt délután
zsíros koncokról félve álmodom.
A percek csendben telnek, és sután
nyúlnék egy incselkedő comb után...
Rántott comb. Csirke. Ingyenc falatom!
Ha addig élek is, meg nem hagyom!

A PIZZA-FUTÁR

Pizza-futár volt a Kelemen.
Súgtam, hogy én forrón szeretem...
Azt mondta nem bánja,
gyűjtsak még alá ma!
Ez kérem, pizza, nem szerelem.

KAPÁLÁSKOR

Jó anyám azt mondta nekem:
a kertben sok krumplicserem.
Mondhatja akárki,
nem fogok kapálni,
a tököt jobban szeretem!

FÉLÉNKEN

Félénk kis legény a Tivadar.
Megsúgni sem meri, mit akar.
Julcsát csak az bántja,
hogy nem jut alá ma,
s nem múlik el köztük a zavar.

PÁLINKÁS KATA

Azt mondta tegnap a Kata,
pálinkát nem venne soha.
De ha más fizet,
nem iszik vizet.
Hajnalban tántorog haza.

A KÖLTŐ

Költővel jött össze Ilka.
Hajnali kettőig bírta...
Ő lett a múzsája,
de végül megbánta:
Pénz kell és nem irka-firka!

GYURIKA

Kérdezte a szende Gyurika:
– Mi lehet egy női bugyiba’?
Lehajolt a Sára,
hadd nézzen alá. – Na!
– Nincs is itt bugyi, csak nyuszika!

AZ ELHAGYOTT FÉRJ STRÓFÁJA

Nejem a nagycsöcsű Helén
itt hagyott kétezer telén.
Ha elment, nem bánom,
fogadja áldásom,
akinek kell az a tehén.

CSALÓDÁS

Juliska mindene kerek.
Tudja, hogy ilyent szeretek.
A blúzáát levette.
A fene megette!
Megláttam, hogy csupa retek.

A SZÁJHŐS

Kocsmában kérkedett Berci:
– *Engem még nem vert meg senki!*
Belépett Mariska,
kezében sodrófa.
– *Azt hiszem, haza kell menni...*

OSZKÁR

Megkértem Oszkárt, ki laza:
Ha szeret, kísérjen haza!
Azonnal megbántam,
amikor megláttam,
nem nagy más, csupán a haja!

REMÉNY

Ha nem elég itt
a hajlam a ranghoz,
az még lehetsz,
ki hajnalban harangoz.

BARÁT KŐPAPUCSBAN

Bár szenteket sűrűn idéztél,
titkon a peplum alá néztél,
s míg krizantémot nyújtott át kezed,
a lábad szinte legyökerezett.
Koponyád mélyén a gipsz megkötött,
úgy ámultál a látottak fölött.
Két szemgolyód forgott az áhítatban,
ima helyett azt súgtad: nem kell paplan...
Hulltak a szirmok s a ruhák. Sötét lett,
szemérmesen eloltottad a mécset.

TV ELŐTT

Való világ

Műszörme bundám volt és hozzá érzem...
de műszempillám még nem volt nekem.
Ha én is oly kéjesen pislogok,
mint műsor közben teszik a nagyok,
ha pornót nézek s nem tankönyveket,
akkor talán most elmesélhetem,
hogyan valódi a bundám s életem...

SZÓ SZÓT KÖVET

Nos, volt egy kecskeméti nénikém,
művészetkedvelő volt, ám szegény.
Nem volt kiállítás, hogy meg ne nézze,
de végül bűnözésbe vitte
e szenvedélyes kedvtelése.
Néha kezéhez ragadt egy-egy emlék.
Most rács mögött ül? – kérdik éles elmék.
Szó róla nincs! Teszi, mit megtehet!
Az Ecserin árul festményeket.

HÉTSZERES KÖSZÖNTŐ

Kaskötő István születésnapjára

Sárkány szeretnék lenni, hétfejű!
Nem házisárkány, az túl egyszerű.
Hét szép fejem, és mindegyik nevet...
Láttál egyszerre ennyi kellemet?

Egy szőke lenne csitri és buta,
másik vörös – ez kész komédia –
melírozott, meg ősz, kinek a konty
úgy csüng fején, mint mellen egy poronty.

Derékig sima hajjal, mint a méz,
egy borzas is, mint örült szingaléz,
s hogy fel ne ismerd végül, hogy ki az,
lenne köztük egy teljesen kopasz.

S hogy el ne veszítsd vidám kedvedet,
egy mini színpadot vennék neked.
Ott eljátszhatnál minden szerepet,
de Júliád az nem lennék neked...

Az első sorban foglalnék helyet,
tizennégy szemem nézne, míg lehet,
és tapsolnék, amíg a markom bírja.
Hét szám hurrázna: újra, újra, újra!

MR. BRIGGS ÉS A KÁRTYÁS HÖLGYEK

Lapok-lapok, lapok-lapok,
húzok-teszek, adok-kapok...

– *Hölgyeim, türelem, kell egy kis figyelem.
Nézhetik a kezem, nem csalog sohasem!
Nem, nem!*

Lapok-lapok, lapok-lapok,
húzok-teszek, adok-kapok...

– *Engem a lányok már nem érdekelnek,
összanak lapot, ha partnernek kellek!
A bubi meg a dáma elég nekem mára,
ebből a játékból senkinek sincs kára.*

Lapok-lapok, lapok-lapok,
húzok-teszek, adok-kapok.

– *Így nem lehet koncentrálni!*

Ki ennyiszer csal a kártyában,
az szerelemben sem ártatlan,
de jöhet egy flöss, ami váratlan,
s talán lehet, mi nem volt még...

– *Na de hölgyeim!*

Én régen a színpadra vágyódtam,
most itt élek vidéken, árnyékban,
de még ma is táncolok álmomban,
talán lehet, mi nem volt még...

– *Inkább kártyázzunk!*

Míg lapjait keveri röptében,
én kunkori bajsztát szemlélem,
és hajdani csókokra emlékszem.
Talán lehet, mi nem volt még...

FLASHPOEMA

fényesi Tóth Jánosnak

A tyúk

fagyottan ül az asztalon,
de majd ha mikróba rakom,
felenged, és pár óra még
asztalra kerül, pont eléd.

Ó, de jaj!

Némi szaga van?
Az érzésem bizonytalan.
Csak képzelődés? Meglehet.
Átmossak minden szeletet?

Fokhagymát rá!

Mindent bele, csak meg ne égjen!
Már illatosan fő leve és mindjárt készen
tálalhatom. Nagy baj azonban,
hogy publikálni kell, de nyomban.

AMATŐR KÖLTŐK A PÁSTON

Nagy a nyüzsgés a **Fullextrán**.
Már mindenki tudja, látja:
Most kezdődik költőinknek
kemény vitézi tornája.

Vitéz Lacó gyere elő!
Hol van a költői erő?
Kritikával megduplázva
csapásodnak nem lesz párja!

Winner lovag itt toporog:
versel, vagy a gyomra korog?
Fényesi szól: Nincs kegyelem!
Rímeim már hegyezgetem.

Hah, de hová lett a kedves
Csitész lovag? Lelke rajta,
ha valaki rátüsszentett!
Vírusoknak lenne rabja?

Vívás helyett forró fürdő,
talán hársfatea várja?
Nem terem itt hősi babér,
ha orrát a nátha bántja!

Jó paripák pegazusok,
mindegyiket hajtja vére,
a sok vitéz tollat ragad,
úgy tör majd ellenfelére.

Naiva már előállott.
Kezében lobog a fátyla.
Ő ad jelt az ütközetre,
a nagy vitézi tornára.

Donna Si a pást szélében
hasát fogja nevében.
Mivel ő nem párbajképes,
ugyan mi járhat fejében?

– Ha az ütközetnek vége
libasültet kéne enni,
vagy talán egy angyalánnyal
szeretnétek hazamenni?

Inkább libahúst ajánlok,
zacskóban kaptok fagyasztva.
Az angyal megsütve rágós,
s főleg: nincs püspökfalatja.

AZ UDVARI BOLOND

Öreg király! A tréfákból kikoptam.
Jól szórakoztál? Én – magamban – jobban!

Tanulnék holtig, mint mondják: a pap
addig tanul, míg fűbe nem harap,
a bohócról is bárki így beszél,
új tréfát hozzon, ameddig csak él.

Bolond vagyok, bolondabb nem leszek már.
Te okos vagy? Na, jó! Én elhiszem.
A vicceimnek élet úgysem érted,
hagyd, hogy a csörgősipkát letegyem.

Hétfő lehet? De inkább óvatosan
azt kérdezem, hogy ma szombat van-e.
Hát mit tesz Isten! Azt mondják vasárnap.
Mindegy nekem. Megette a fene!

A térdem roggyant, fáradt az agyam, lásd,
a hátra-bukfenc sem megy már nekem,
a vidám kedvem végleg odakozmált,
s a seggberúgást rég nem kedvelem.

Most indulnék, mint kósza szél az éjben.
Ki tudja merre, s meddig tart utunk?
A Mennysország kapuja úgyis zárva,
ha van pokol, ott majd találkozunk.

Tartalomjegyzék

1. Előszó	7
------------------	----------

2. Versciklusok

Monitor előtt	11
Ida Anna dalai	39
Vallomások	71
Fogyó utak	109
Röviden	187
Kiszámoló	211
Versek férfihangra	237
Csak vígan!	249

3. Versek

A csend virága	195
Add a kezed	60
A Duna partján	221
A fák alatt	163
A farkas búcsúja	246
A fogoly madár imája	98
A hetvenhetedik évben	134
A játék vége	31
A játékmesterhez	33
Akár a fák	207
A kenyérem javát megettem	133
A Költészet Napján	211
A költő	253
A költő és múzsa	26
A lánc	130
A lélek temploma	201
Állj félre sors	144

Álmodozás a kertben	178
Álmok	196
Álmok országútján	53
Álmok útján	32
Álom	104
Álomhajó	52
Aludni, jaj, csak altatatóval	128
Amatőr költők a páston	260
Amikor ravatalra tesznek	247
A „moderátor” végszava	35
Anna duzzog	55
Anna levele	43
A perc varázsa	48
A pizza-futár	252
Árnyakat űzve	48
A rózsaszín tükör	123
A „Sehova se vizš” utca	92
A szájhős	254
A szépség oltára	216
A tér	229
A teremtés koronája	199
Atlasz	199
Augusztusi felhők	56
Az álmok asszonya	42
Az elhagyott férj strófája	254
Az udvari bolond	262
Azt hittem	193
Balatoni anziksz	246
Bálványimádók	191
Barát köpapucsban	255
Bennem él	55
Blog	201
Bogáncsének	78
Borongósan	96
Boszorkánytánc	41
Botladozva	141
Búcsú	202
Búcsú a régi nickektől	21

Búcsú egy régi baráttól	145
Búcsú e-mail-ben	18
Csak álom	46
Csak délibáb	138
Csak két lábam van	217
Csak neked	39
Csalódás	254
Csillagív	27
Csodavárók	44
Dalolj rigó!	41
Délutáni kávé	177
Dióhullás	164
Ébresztő	56
Egy szürke vers	15
Egy apa imája 2006 őszén	225
Egy visszatérő álom	94
Egyszer majd	229
Éjféli polémia	116
Éjvarázs	163
Elégia	77
Életjel	189
Első látásra	239
Első lecke	214
Emlékezés Zsófi mamára	149
Emlékeztető	224
Emlékkönyvbe	200
Ez több	47
Fájó őszi szavak	193
Falfirka	249
Fáradtan	135
Faragott kő	150
Farsangi üdvözllet	30
Február	170
Február végén	171
Félálomban	119
Felkelő nap	87
Félénken	252
Felszabadulási emlékmű Letenyén	113

Fénykoszorúban	195
Fiamnak	79
Fiamnak, ma	194
Flashpoéma	259
Fogyó idő	93
Fogyó utak	120
Fűzfák a szélben	174
Gésa egy régi képen	232
Gonosz virágok	233
Gyertyaláng	201
Gyorsuló időben	90
Gyurika	253
Gyümölcslopók	198
Hajléktalan az éjféli misén	169
Hajnalban	45
Hajnali körkép	168
Hajnali szerető	43
Ha költő vagy	187
Hálóban	93
Halottak napján	149
Három autó	64
Három kívánság	50
Három lépés	154
Három özvegy balladája	244
Hazafelé, éjszaka	175
Hazug álmok	159
Hétszeres köszöntő	257
Hetvenöt évesen	129
Hitetlen ima karácsony után	89
Hódolat Hermésznek	198
Hol vagy Júlia	16
Holdezüst romantika	49
Homályban	196
Homokszem	191
Horizont	96
Hosszú utazás	126
Hulló csillagok	26
Húsvéti mámor	245

Húsvétra	251
Ida Anna dala	63
Interneten	12
Január	170
Jószerencse anyám	190
Jönnnek a lányok	139
Judit éjszakája	17
Kamasz álmok	202
Kapáláskor	252
Karácsonyi képeslaphangulat	29
Kártya	199
Kavicsvers	192
Kék csend	156
Kérdés	228
Keserűen	221
Kétség	141
Kicsi Milli balladája	184
Kis éji zene	85
Kis szerelmes vers	46
Kiszámoló I.	213
Kiszámoló II.	213
Koldusvers	197
Komédiás	232
Kornélia dala	146
Kósza őszi gondolatok	162
Könyörgés reményért	99
Köszönet tanárainknak	102
Köszönöm, jól	100
Kutyavilág	233
Legalább	132
Lehet, hogy elfogyott	34
Leltár	131
Lepketánc	203
Leszünk-e?	61
Letenyei fák	112
Levél	153
Madárijesztő	197
Madárnyelven	20

Magyar vagyok	71
Majd azután	122
Május 1.	245
Már nem számít	109
Már nem tudom	22
Mária és Márta	88
Második lecke	215
Mások érdekében?	228
Még megkeres	35
Megyek a térre	223
Menekülés	9
Menyasszonytánc	166
Mérlegelés	105
Mikor az elmúlás kopog az ablakon	124
Minden versem tiéd	57
Mint a hangya	83
Mint fák a szélben	165
Mmm!	251
Mondd, azt hiszed...	54
Mondd, hol keresssem	121
Monitor előtt	13
Mózes valamit félreértett	231
Mr. Briggs és a kártyás hölgyek	258
Múló széllel	106
Múlt vagy jövő	194
Naiv töprengés	230
Naplemente	152
Naplórészlet	82
Ne a tükörbe nézz	243
Ne kérdezz soha	11
Négy sor	189
Négyszemközt	118
Nehéz teher a múlt	74
Nekem Cyrano kell	51
Nekem elég	122
Nem üvöltés, csak sóhaj	219
Nincs menekvés	202
Nincs visszaút	73

Nolan White sírjára	147
Nosztalgia, Pécs	75
Nyár végén	204
Nyárfa tövén	111
Nyomott hagyni	206
Nyűgös szolga	87
Okkal vagy oktalán	67
Október végén	205
Oszkár	255
Öledben egy marék cseresznye	240
Önarckép télen	189
Öreg öszvér töprengése	90
Őrizz meg	69
Őszi fényben	205
Őszi illúziók	161
Őszi levél	17
Őszi órák	59
5-7-5	208
Paletta	242
Pálinkás jó reggelt	251
Pálinkás Kata	253
Papírhajó	50
Pár szó a félelemről	190
Paradiso	200
Partra vetve	14
Pásztorok köszöntése	168
Péter	68
Péter Erikának	200
Piros király	28
Piros pólóban	164
Piszkos felhők alatt	176
Pogácsa ház	179
Ragyogás	19
Reinkarnáció	180
Remény	255
Requiem (Hanna)	143
Requiem helyett	142
Rezignáltan	130

Ringó csípőd emléke	241
Rokonok	218
Rövid önéletrajz	76
Semmi	192
Semmi és soha	227
Sorshorgoló	84
Sötétben	234
Sütkérezők	204
Szabad vagyok	192
Számadás előtt	91
Számvetés	58
Szandrához	241
Szapphót keresve	25
Szavak	86
Szedett-vedett válasz	136
Színház	231
Színház után	60
Szó szót követ	256
Szobrok a letenyei parkban	114
Szorongás	220
Találkozások	167
Talán...	62
Talán levél	160
Tavaszdó	173
Tavaszcím	172
Teher	189
Tél közepén	172
Télvégi álom	140
Temetésen	148
Teremtés	191
Tibornak	153
Titok	97
Tizennégy sorban	65
Tovább	129
Törött tükörben	95
Történelem madártávlatból	226
Tudd meg	151
Túl az Óperencián	23

Tükör előtt	127
Tükör előtt II.	205
Tükörkép	196
Tűnődés	190
TV előtt	256
Úgy kellene	206
Útközben	183
Utóirat	36
Utolsó percben	67
Utolsó üzenet	21
Üzenet	158
Valahol mélyen	103
Valaki mindig visszahív	81
Vallomás	73
Várakozás	66
Várni kell	207
Védtelenül	23
Végkiárusítás	24
Végül	234
Veszteség	203
Vétyemi Ösbükkösben	195
Vidéki kislány Pesten	222
Vigasztalás	237
Virághalál	80
Zsuzsanna	127

Kamarás Klára: Mint fák a szélben
Kiadja a Héthatár Kiadó
Kozármisleny, Mikszáth K. u. 24.
www.hetedhethatar.hu
Felelős kiadó: L. Csépanyi Katalin
Nyomdai munkálatok: Bornus 2009. Kft.
Felelős vezető: Borbély Tamás

ISBN 978-963-88300-4-3

